ПРОМІНЬ

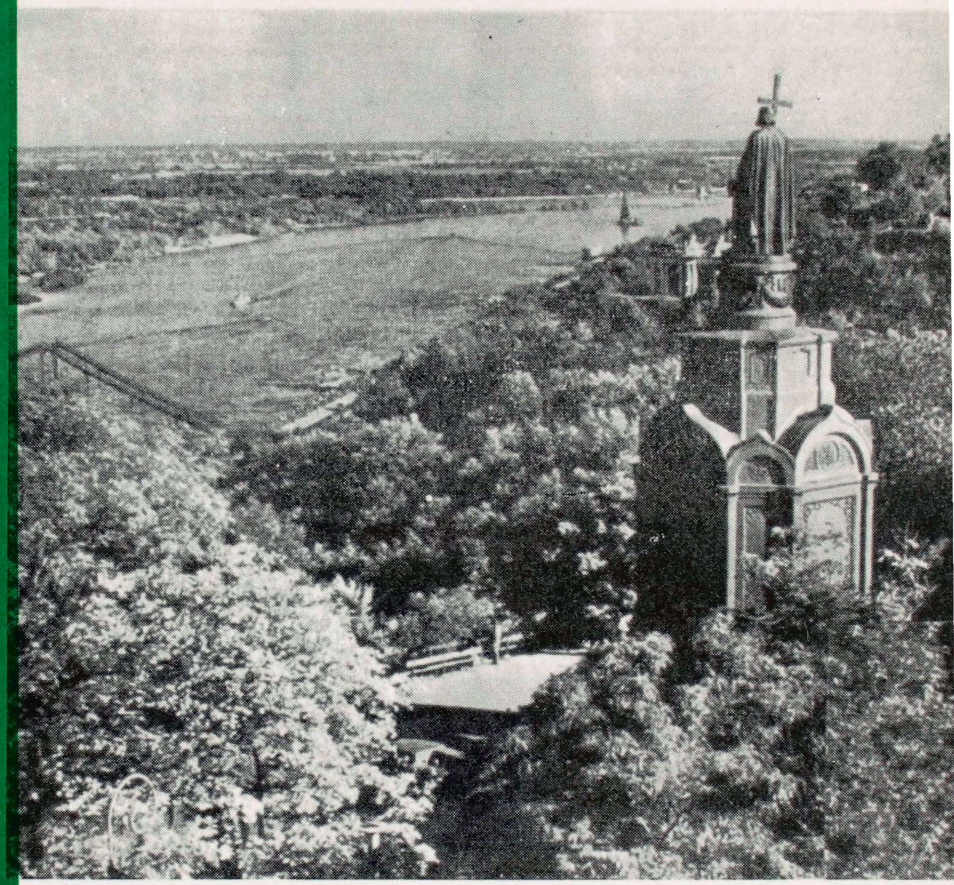

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1988

No. 6 JUNE 1988

ПРОМІНЬ

Рік XXVIII ЧЕРВЕНЬ 1988 Ч. 6

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 6 JUNE 1988 VOL. XXVIII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

Начерк програми 1

Сл. п. Стефанія Савчук 2

В. Лещенко, — Софія 2

Уляна Пелех — Шлях Данила Шумука 3

Прот. І. Труфин — "Слово 6

У. Пелех — Співпраця з батьками 7

А. С. — Перший всеукраїнський літературний журнал 8

Нова платівка 9

Конкурс 10

Українська вишивка 10

Громадська і родинна хроніка 11

H. Raycheba — 1987 — International Year 15

S. Stechishin — The formation of the Ukrainian Woman's Organization's in Canada 16

Громадська хроніка 19

Нашим дітям 21

Квіти незабутнім 30

Уляна Криворучко — Для господинь 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Вид на Дніпро. Пам'ятник Володимирові Великому у Києві.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

НАЧЕРК ПРОГРАМИ ВСЕВСІТНЬОГО СВЯТКУВАННЯ 1000-РІЧЧЯ (988 — 1988) УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

П'ЯТНИЦЯ, 12-го серпня 1988 — в Катедрі Св. Володимира, 400 Бетурст Ст., Торонто

9 год. ранку — **Божественна Літургія** — очолить Блаженніший Владика Митрополит ВАСИЛІЙ

— Співатиме Ювілейний Хор Західної Єпархії під диригентурою Лесі Чумер з Едмонтону.

Хор Місійної Округи Монтреал-Оттава під диригентурою Івана Козака.

12:00 год. дня — Спільний обід —

1:00 год. попол. — Наради Трьох Митрополій.

3:00 год. попол. — Духовна Конференція.

6:00 год. веч. — Вечеря.

7:30 год. вечора — Всенічна — очолить гість Єпископ з Европи.

СУБОТА, 13-го серпня 1988, на оселі "Київ", день призначений для молоді. (від 10 год. рано до 4:30 пополудні)

10 год. ранку — Божественна Літургія й чин Освячення Води — очолить Єпископ Іван з Едмонтону.

— Спільний обід.

— Програма молоді.

4:00 год. попол. — Вдячний Молебень.

HAMILTON CONVENTION CENTRE, 115 King St. W., Hamilton, Ont.

7 год. вечора — СВЯТОЧНИЙ БЕНКЕТ.

НЕДІЛЯ, 14-го серпня 1988, в COPPS COLISEUM, 101 York Blvd., Hamilton, Ont.

9 год. ранку — Божественна Літургія — очолить Блаженніший Владика Митрополит МСТИСЛАВ

— Співатиме Збірний Хор під диригентурою Нестора Олійника.

— Проголошення Декларації Трьох Митрополій.

12:30 год. дня — Величавій святочний обід в Hamilton Convention Cenre.

— Привіти.

4:00 год. попол. — Величавий концерт в COPPS COLISEUM.

— Закінчення святкування.

Автобуси будуть перевозити гостей з Гамільтону до Торонта, з Торонта на оселю "Київ", з оселі "Київ" до Гамільтону.

У глибокій скорботі сповіщаємо, що в Торонті, 19 квітня 1988 р. замкнула навіки свої втомлені очі

СЛ. П. СТЕФАНІЯ САВЧУК з роду Грицьких ПОЧЕСНА ГОЛОВА СВІТОВОЇ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ одна з найвидатніших постатей української діяспори.

СТЕФАНІЯ САВЧУК, вчителька за фахом, довголітня голова Центральної Управи Організації Українок Канади (1954–1972), її почесна голова (1972); співосновниця (1948), діюча голова (1969–1976), почесна голова (1976–1988) Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Життьовий шлях Покійної, це служба рідному народові на багатьох різних провідних становищах: голова Комітету Українок Канади — Відділ Торонто, засновниця і директор "Товариства Українська Спадщина і Музею в Канаді", член дирекцій: Української Кредитової Спілки Торонто, Спілки Видавництва "Новий Шлях", Осередку Української Культури й Освіти, почесний член Президії Українського Національного Об'єднання Канади, член і заступник голови Президії Світового Конґресу Вільних Українців, провідний член Канадського Червоного Хреста, Міжнароднього Руху Матерів, Канадської місії для справ ЮНЕСКО і член Національної Жіночої Ради Канади.

Доцінюючи віддану працю Покійної, відзначено Її Шевченківською медалею, срібною королівською медалею, провінційний уряд Онтаріо іменував Її в 1975 р. "Жінкою Онтаріо", Відділ Комітету Українок Канади в Торонті "Жінкою 1975 року", також багатьма іншими почесними грамотами.

Низько хилимо голови перед творчим життьовим змагом Покійної перед Її багатою духовістю.

Вічна і славна пам'ять вірній незламній дочці нашого народу!

Екзекутива СФУЖО

СОФІЯ

Написав Вячеслав Лащенко

"Щоб були одно" (Евангелія Іоана)

Софію дав нам Ярослав,
Як символ світла, миту, злуки,
І заповіт нам свій послав:
"Світіть Софією онуки!"

І ми дивилися туди,
Де море, де Еллада мріла,
І мали ми в степу сліди
Від ніг Методія й Кирила.

Віз човен серце наше в світ
Чуття весінні, не жовтневі,
Блакитну казку, світлий міт,
Боянів гимн зорі та дневі.

І дні плили... Й несли до брам
І вир, і грюк життя нового,
Але стояв Софійський храм
І спів віків ми чули з нього:

"Злучіть чуття й думки свої
В єдину світлу думу й волю,
Бо ж принесуть сварки й бої
Нам тільки ярма та неволю.

Софійським словом гойте люд,
Що в нас на сліпоту хворіє,
Хай зникне тьма й поганський блуд!
Хай "Руська Правда" зазоріє!

Понад Дніпром ще мла густа,
Ще ніч на дворі й за воротьми,
То ж світлим образом Христа
З Софії, з гір світіть до пітьми!"

———————

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В ДАВФИН, МАН.

Окружний з'їзд Союзу Українок Канади відбудеться в Давфин, Ман., в неділю 26-го червня 1988 р., при співучасті провінційних управ ТУС і СУМК.

Запрошується відділи Союзу і взагалі ширше громадяньство в Давфині і окрузі чисельно прибути та своєю участю звеличати з'їзд.

За Пров. Екзекутиву Союзу Українок на Ман.

голова — П. Ігнаш добр. секр. — Г. Слюзар
М. Білоус — окружна представниця.

"СЛОВО, МОЯ ТИ ЄДИНАЯ ЗБРОЄ"

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Цим вогненним Словом поетів, провідників, творилася ідеологія нашого життя українців в Канаді, і Української Греко-Православної Церкви. Слово творило думку, постанову, будувало характер вільного життя.

Слово писане і голошене зберігало наших дітей, наш дім, зберегло український нарід.

Слово стало крицею нашого релігійного, морального і національного життя.

Слово — як говорить Св. Євангелист Іван "було Бог, і Бог було Слово повне ласки і Благодаті".

Це був наріжний камінь, основа нашої праці на культурнім і національнім та релігійнім полі. Нарід слухав цього слова мудрости і пізнавав, хто він є...

А усвідомивши себе, хто він є, звернув всі сили піднести свій народ на рівну площину з іншими народами. Видав своїх духовних і національних провідників. Священиків для своєї Рідної Української Православної Церкви і політиків, науковців, інтелектуалів для національного життя в Канаді.

Слово — це була єдина зброя проти всіх видимих і невидимих ворогів, які вважали українців матеріялом для виповнення своїх кошар...

Слово було, як говорить Святе Письмо, Сіллю Землі, сіллю нашого життя, яке консервувало, чистило і зберігало духове і національне життя нашого брата. Те живе слово, зберігало наші скарби, нашу культуру, нашу мову, нашу пісню. Але з цим великим прогресом, осягами, коли нам стало добре, коли стали нас поважати, ми почали **губити себе.**

Почало сповнюватися пророцтво Спасителя Нашого Ісуса Христа, Який говорючи до народу сказав: **"Ви є сіль землі",** але коли та сіль вивітріє, згубить свою якість, то вона немає ніякої вартости, хіба висипати на двір, та й людськими ногами потоптати". Святе Письмо подає нам багато трагічних картин, людей, що згубили консервуючу силу.

Цар Давид, як говорить Старий Заповіт, Біблія, був великий провідник свого народу, аж доти, доки не згубив сіль свого життя, згубив силу збереження віри в Бога, духову силу, любов і вірність свого народу, і почерез цю втрату, став рабом гріха, і ненависті. Та не лише одиниці, провідники гублять якість, консервуючу силу, але також організації, світські і духовні.

Азійські Церкви були світлом Християнської Науки, Віри, моралі, але як згубили запал й якість своєї віри, тоді стали поганами, стали сатанівською оселею. І Св. Іван Богослов з докором сказав: **"Ви, що маєте ім'я живої церкви, стали мертві."** Ви згубили якість вашого ідеалу, стали байдужі, або як говорить Святе Письмо, стали „Чужими в своїм власнім оточенні. Чужими в своїм власнім домі".

А як справа мається в нас? Ми також стали ЧУЖІ в своїм власнім домі, чужа мова, пісня, звичай, і чужа церква. Багато з наших братів забули, що та Свята Українська Православна Церква була фортецею нашого життя, що за тую церкву, за тую мову, пісню, що за те, щоб зберегти свою національну гідність, наш український народ заплатив своїм життям.

Десятки Єрархів (Єпископів), тисячі Священиків та мілійони вірних на нашій рідній Землі замордовані... Та і в Канаді не обійшлося, щоб не заплатити своїм життям, за Українську Греко-Православну Церкву, за Українську Душу, за збереження організаційного Самостійницького Ідеалу. Час настав, щоб кожен член, як Святої Церкви Православної Української, так і Самостійницької Організації, став на сторожі нашого національного, громадського і релігійного життя, став на сторожі наших дітей, нашої культури, мови, пісні, нашої Святої Церкви.

Пам'ятаймо, що ворог, сатана сильно наступає: Сіє ненависть до батька, матері, церкви, школи держави, до Бога Святого. І нам батькам, матерям, провідникам, ця справа не є байдужою, особливо нашій Матері Церкві, котра кличе особливо до світських організацій: Творіть світський Апостолат, Брацтва, Сестрицтва, станьте сторожем, сіллю нашого церковного і національного життя. Повернімо ще раз повним серцем, прагненням душі до ідеології: *самопошани, самодіяльності і самотійності,* щоб зберегти те, що творить нас великим народом.

Слово — ти моя Єдина зброя, ти моя пісня, моя молитва, моє життя, мій Бог. Допоможи нам в цьому житті, бути творцям добра, для слави Божої, для добра брата — ближнього свойого!....

Прот. Іван Труфин

Давфин, Ман. неділя 21 лютого, 1988

ШЛЯХ ДАНИЛА ШУМУКА ДО ВОЛІ ВІД ОБРІЮ НА СХОДІ НА ЗАХІД

Був він довгий — тривав майже 42 роки більшу ніж половину дотеперішнього життя, у поневірянні, в фізичних і психологічних муках, серед небезпек, що кількакратно зросили смертю, шлях болю і розчарувань, але й у таких обставинах Шумук не втратив віри в людину, хоч бачив і глибоко переживав її жалюгідний занепад.

Для нас земляків була радісна нагода зустрітися з Данилом Шумуком, у його особі бачимо виняткову людину, яка силою свого характеру, прямувала до волі, бачучи на Сході обрії її для волі цілого народу. Він своє життя, основавши на ідеалістичному розумінні свободи, краси й правди, пішов боротися за волю України, щоб народ наш міг свобідно прямувати до висот.

Але поруч радости при зустрічі з Д. Шумуком переживали зібрані й смуток, бо ж вони, розуміли, що, таким, як Данило Шумук життя поза Україною не буде легким і радісним, хоч воно на волі. Знають це з споминів п.н. "Пережите й передумане", бо пізнали особливості його характеру. Його оцінок вартостей у людей. Їхніх прагнень розвинути в собі "благотворну силу прекрасного". А щоб могти ушляхетнювати інших людей, одухотворювати їх, робити кращими, ніж вони є, можна тільки через засвоювання чеснот, заповідей Христових. Такі погляди Шумука висловлені на сторінках його споминів.

Життя на чужині, хоч у достатках, не є легке людям, що мають такі погляди на життя. Духові побратими Шумука — одні вже відійшли у вічність, невіджалуваний Василь Стус, Олександер Сергієнко, Юрій Литвин та Олекса Тихий, а багато-багато споріднених їм духовістю, близьких ідеалізмом тяжко хворі — Левко Лукіяненко, Микола Горбаль, Юрій Бадзьо та багато інших страдників. Вони далі мучаться у таборах, а ніякі заходи зовні СРСР не впливають ні на "гласность", ні тим більше на "перестройку" щодо звільнення в'язнів сумління. І нам усім тут, а тим більше Данилові Шумукові, який таку велику ціну заплатив за те, щоб дочекатися зміни на краще, щоб сколихнути сумління світу й не піддаватися омані правлящих, які замилюють очі постановами Гельсінкськими про оборону прав народів і людини.

Проте ж ці удари неприхильної долі треба нам єднати з метою нашого життя, з позитивами в характері кожного члена українських громад. Кажуть же філософи, що людям сильного характеру перешкоди, нещастя можуть принести більше добра, ніж зла. Пригадаймо життєпис Данила Шумука. У ньому яскраві приклади того як його характер кристалізувався через довготривале й послідовне змагання до здійснення ідеалу. Не знеохочується ударами долі Данило Шумук. Втративши родинне життя, рідну землю, що могла б достачати йому духову силу, збагачувати його особовість вартостями своїх соків, Шумук прибув до Канади, щоб далі писати про "пережите і передумане".

Данило Шумук в Канаді

Данило Лаврентійович Шумук походить з Полісся, де по Першій світовій війні були особливо діяльними комуністи — члени КПЗУ (Комуністичної Партії Західньої України). Народився він у селі Боремщина на Волинському Поліссі 1914 року. Ставши членом комсомолу і КПЗУ, брав активну участь у комуністичному русі передвоєнної Польщі. Польська влада арештувала його в 1935 році і засудила на 8 років. Перебував у

тюрмі до 1939 року, а бувши на волі від 1939 до 1941 року працював у Любомлі, здійснюючи молодечі ідеали. Коли ж покликано його до Червоної армії, брав участь у боях з німцями на Житомирщині й Київщині. Перебуваючи серед населення України, яке було обізнане з совєтським комунізмом, знало його імперіялістичне обличчя, брехливість пропаґанди, і терор НКВД, а зокрема відомо йому було як цей комісаріят слідкував за свідомими українцями — шукачами правди. Тому й Шумук швидко попав під обсервацію НКВД, і як підозрілий не дістав зброї на боротьбу з німцями, але опинився з лопатою у штрафних батальйонах на фронті. Його батальйон перебував між Києвом і Полтавою і тут попав Шумук у німецький полон, зустрівся вперше віч-на-віч зі смертю. Але мав відвагу і щастя втекти з табору смерти й пішки через усю Україну прибути до своєї родини на волинському Поліссі.

У цій мандрівці він добре вивчив з уст українських селян правду про жах голоду, терору 30-их років та про всю советську дійсність в Україні. Тоді саме почав боротьбу на два фронти проти німецько-фашистського й совєтсько-комуністичного тоталітаризму в рядах УПА. Ставши на шлях боротьби з ними у лавах Української Повстанської Армії на Волині, перейшов і відповідний політичний вишкіл, щоб бути виховником повстанців і активним борцем за українську правду. Виконував це завдання від 1943 до 1945 року. У вишколі не був згідний з усім, що подавалаи провідники. У рейді на Схід, бувши командиром спеціяльної групи УПА, біля Богуслава недалеко Києва, його група попала в лабети комуністів, і його як її командиря засудили на смерть судом в Києві. Яке ж жахіття довелося пережити Данилові Шумукові в камері смерти. А було воно тільки в очікуванні довгими ночами виклику до розстрілу. Воно проходило у неймовірних кошмарних нервових психічних переживаннях. Та найжахливішою була правда, яка ставала відомою із сповідей смертників, з їх розповідей перед смертю про поведінку при допитах. Ця болюча правда була причиною розчарування Данила Шумука, дією Служби Безпеки в УПА, яка прибирала деколи жахливі вияви. В СБ пролазили аґенти чекістів і їхня діяльність доводила до кривавих розправ з чесними українцями руками членів СБ.

Що ж урятувало Шумука від смерти? Думаємо, що не тільки амнестія, яка настала наслідком перемоги СРСР над німцями, але поведінка його, яка заімпонувала москалеві рецидивістові Андріянову, коли Шумук вдарив його і тим припинив його верховодство над смертниками в камері. Андріянов згодом дав добру пораду — намовив Данила Шумука написати заяву до Голови Президії Верховної Ради, з якої відомо стало, що підсудний не підходить під категорію смертника. І це вплинуло на те, що його не встигли викликати на розстріл.

З тюрми в Києві від'їхав в'язень наш в царство Ґулаґу НКВД. Тут мав відбути 20 років. Данило Шумук у Ґулаґу став керівником страйку повстання політичних в'язнів, організаторами якого були українці. І хоч їхня боротьба скінчилася кривавим розгромом, одначе у висліді його Хрущов розкрив злочини Сталіна й частково вплинуло воно на погром беріївського НКВД, з тим масове звільнення політичних в'язнів, а серед них і Данила Шумука в 1956 року (після 11-ти років мук на Заполяр'ї). Та перебування на волі було всього кілька місяців. Наслідком революції в Угорщині 1956 р. страх спалахнув і в Україні, щоб націоналісти не зробили такого самого, що сталося в Мадярщині. Данила Шумука арештовано знову, засуджено на 10 років, які він відбув повністю в концтаборах Ґулаґу, а вийшов на волю 1967 року.

Цього разу воля тривала довше. Шумук до кінця 1971 року був активним учасником національного руху, що його надхненниками були Іван Дзюба, Іван Світличний, Василь Стус та інші шестидесятники. Коли ж почалися масові їх арешти в 1972 році, арештовано і Данила Шумука, засуджено на 15 років позбавлення волі. Цей останній засуд повністю відбув щойно минулого 1987 року, коли заходами племінника Івана Шумука і уряду Канади зміг прибути в Канаду.

До звільнення Данила Шумука причинилася також відома світова організація Інтернаціональна Амнестія, яка взяла його під свій захист, як одного з найвидатніших в'язнів сумління. Довготривале його ув'язнення має світовий рекорд, майже 42 роки! Міжнародне об'єднання письменників і поетів та публіцистів ПЕН-КЛЮБ заочно проголосило його своїм почесним членом. Воно також добивалося його звільнення й права на виїзд.

Виїхавши за Східній обрій, не спочиває. Він вже відбув багато поїздок зустрічів з українцями в більших їх скупченнях в Канаді й США. Був запрошений на зустріч з урядом до Оттави, двічі до Вашінґтону, останньо тут же як свідок на переслуханнях у Конґресі і як учасник зустрічі з президентом представників національних рухів

за людські й національні права з 12 різних країн, які є в системі тоталітаризму СРСР.

Мав змогу побути серед українців і на відпочинку в соняшній Фльориді, де його вітали, щедро гостили, де тішилися ним. Наші співгромадяни чужинці зацікавлені Данилом Шумуком. Шумук відомий вже світові. На Фльориді було інтерв'ю з ним кореспондента газети Сан-Сентінел, того самого дня, коли Ґорбачов прибув до Вашінґтону, тоді наш гість бачився з президентом Реґеном.

Не дивно, що Данило Шумук здобуває собі повагу й шану серед усіх, хто його мав змогу пізнати. Бо всі ми подивляємо його ідеалізм, гуманність, готовість завжди й дуже послідовно з ранніх літ платити велику ціну за перемогу в житті тих ідеалів, що є "вершиною добра і щастя людського роду" — Свобода, добро, правда й краса, можуть існувати тоді, коли люди мають чуття своєї гідности, коли багаті духом, яким можуть ділитись з іншими, писав Шумук у своїх молитвах.

Ось як висловився про Данила Шумука Дейвід Марплз, прочитавши його "Пережите і передумане". (Спогади українського політв'язня, Едмонтон 1984, 401 стор.) У рецензії на ці спомини Д. Марплз, розважає, що колишній комуніст, розчарувавшись в комунізмові радянського ґатунку, побачивши поведінку німецьких військ в Україні (спалені села у відповідь на бойові дії місцевих партизанів) вирішує приєднатися до партизанів — до УПА, щоб воювати і проти німців і проти совєтів і також проти надто драстичних розправ з людьми Служби Безпеки УПА. Шумук нікого не вбив, він зберіг здоровий глузд і віру в людину, він гуманний серед жахливої різні воєнних років. Його мала постигнути кара смерти, він перебув 4 роки тяжкої праці в жалюгідних умовинах поважно хворий в'язень, у концтаборах, йому грозила часто смерть. Його племінник алярмував до канадського уряду, Шумукові двічі цей уряд надає іміґрантський статус, племінник і міжнародні організації не припиняли протестів проти нелюдяної поведінки з ним радянських урядових чинників. (З таборів надходили повідомлення, що Шумук "військовий злочинець", він співпрацював з нацистською окупаційною адміністрацією.

На щастя на Захід дістались його спомини, які проникливо розкривають дилему людини, у них подані докази, що тоталітарна система в державі згубна для людини. На щастя одна система гітлеризму знищена, але радянська прагне заглушити протести з безмежної темряви концтаборів. Вона далі існує і перемагає, а Захід збайдужнів, знудився вістками про кошмар страждань у таборах, мовляв, з "ними тепер поводяться краще, ніж це було за Сталіна".

А спомини Шумука, в яких проходить червоною ниткою краса характеру автора, викликають подив для його духової сили, хоч і ця сила його і неунікальна — пише Марплз, але досить незвична для цинічних 1980 років. Шумука били нацисти, засуджували на смерть совєти, він прикидався мертвим, щоб виглядало, що життя вже покинуло його, але попри це все він встає гордо з піднесеною головою. Ті, що знають Шумука, вірять Едуардові Кузнецову (товаришеві Шумука), який висловився, що Шумук зняв би з себе віддав би своїм друзям останню сорочку, він справжній український патріот, хоч не націоналіст, християнин, але не догматик, антирадянщик без ненависти. Кажучи коротко — висловився Марплз — це в'язень сумління, з яким совєти не знають що робити. Так писав цей журналіст Канади про спомини Данила Шумука в рецензії ще в 1984 році. У висновку висловився, що спомини ці про таку людину, яка спроможна пережити всі страхіття. Журналіст збагнув духовість Шумука, його характер, бо автор споминів не має ворогів саме тому, що має здібність — бути мистцем поведінки з іншими людьми. Тому й не має Шумук — написав Марплз — ворогів, хоч є багато таких, хто не погоджується з таким підходом, бо мають відразу до таких поглядів.

Святим цей журналіст Шумука не уважає. Але його життя, що нині майже скінчене — пише він "є оазою в безкраї й політичній порожнечі, в якій запамороченому людству ледве вдається функціонувати". Правдиві думки і які ж тривожні. Та нам попадати в песимізм не слід! Наш народ стільки ж лиха й катаклізмів переміг, переболів! Бо "його велика душа прямує до суті буття, до ідей, до Бога". Це думка наймодернішого поета України, Валерія Іллі, який уважає що "відсутність християнської бази в будь-якому з проявів европейської культури говорить про неорганічний характер цього прояву, або є ознакою її занепаду". А Ліна Костенко ще в 1957 році написала: "столочена катастрофами земля промінює. Промінює квітка і дерево і людина. Цей образ промінюючої землі всепереможний".

Данило Шумук визнає й живе за цією філософією. Він обрав осідком своїм у Канаді Торонто. Хай же наша увага й дбайливість про його самопочування допоможе йому жити й працювати, виконати те, що плянує зробити.

Уляна Пелех

СПІВПРАЦЯ З БАТЬКАМИ

Коли чуємо слово виховання, відразу виникає поруч нього і слово "культура", бо з культурою пов'язана мета існування народу через мову, пісні мистецтво, науку, звичаї, традиції, тобто через всі надбання народу, що складаються на той фундамент, на культуру, що дає йому духовий і матеріяльний корм. На культурах світу основане його багатство. Тому то мораль, людяність і історія вимагає не тільки толеранції, але повної підтримки всіх культур.

У зв'язку з цим твердженням зупинімся над словом багатокультурність. Воно з'явилося в Канаді у жовтні 1971 року, коли проголосив його прем'єр П. Е. Трудо. А вперше з'явилося воно в Альберті, коли то почалася мова про "єдність в різнородності", як протиставлення асиміляції. Тепер ті самі принципи існують в ЮНЕСКО, і заслуга в цьому українців (Головач, П. Юзик, Я. Рудницький та інші). У висліді їхніх заходів постало двомовне шкільництво в Альберті. Не чуємо тепер з уст розважних провідників держав про т.зв. "мелтінґ пот", Канада веде в тому перед. Бож йдеться про філософію повноцінного життя, яке витворилося наслідком переміщення багатьох людей в чужі країни, основаного на принципах християнства, демократії і багатокультурности. І так, як шлях до Бога, так до збереження нашої фізичної й духової суті в країнах нашого поселення веде вгору, бо найпрекрасніші й найщасливіші ті люди, хто прожив своє життя, дбаючи про інших (написав В. Сухомлинський).

Цих кілька філософських думок допоможуть нам перейти з відповідною настановою до розважань на тему співпраці з батьками капелянів, вчителів, виховників в молодіжних організаціях та проводів громадських організацій. Ми ж усвідомили собі, що клясичні вислови про необхідність співпраці таких середовищ як дім, церква і школа та громадські організації (а у державних народів — уряд) завжди актуальний, необхідний.

Дім, батьки, зокрема мати. Зачнімо від думок про важливість мови у збереженні повноцінної культури. Без знання рідної мови неможливо живитися духовістю свого народу. Бо тільки рідна мова може передати красу минулих віків, які гарантують національну й людську гідність, пошану й безсмертність. Що ж робити, щоб найгеніяльніший і найнеобхідніший елемент культури зберегти?

Мати, батьки, родинне середовище передають дитині мову. Петро Саварин нагадує, що матерям треба допомогти спеціяльним підручником з вказівками про суть мови, як її плекати, як прищеплювати любов до неї, щоб цей найбільший скарб, маєток на все життя дістали діти з рідного дому. Голова СКВУ згадує, що це найперше і найосновніше завдання матерів і жіночих організацій.

Всі інші завдання їх бліді супроти плекання мови й передачі нею духовости рідного народу.

Дім і родина — у них засада "наша хата — то наша рідна мова", якої треба свято берегти. Плекання розговірної української мови повинно стати законом для тих, хто хоче виховати своїх дітей українцями. Приклад, дошкільник Юрчик ось як зареаґував на англійську мову Ст. Клавса: "Я подарунка від тебе не хочу, бо ти не наш Святий Миколай". Практикувати двомовність нерозумно. Діти тоді матимуть неповноцінну українську свідомість, думають, що українська мова неповноцінна. Загально відомо, що необхідними є такі форми плекання мови:

— Збергання традицій релігійних свят з усіма ритуалами,
— Святкування національних свят з голосним читанням в колі родини відповідних творів, розмов, споминів — все це формує національну психіку;
— Особливе місце в культурі рідної мови та у вихованні мають розмови батьків з дітьми на різні теми, що вимагають правильного насвітлення;
— Голосне читання в родині, спів, перебування батьків з дітьми в природі при спільній праці й відпочинку, щонеділні виїзди в природу не можна гайнувати, бо їзда автом — прекрасна нагода для гуртового співу. Діти вразливі на красу природи, спонукувати їх висловлювати свої думки й почування, хай мистецьке бачення світу сприяє розвиткові духовости, щастю творчого себе-виявлення рідною мовою й малюнком.
— Голосне читання в родині і самостійне читання українського друкованого слова дітьми — це не тільки засвоєння мови, збагачення мови, збагачення її, але й формування

ПЕРШИЙ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ

1898 р. з друкарні НТШ вийшов видаваний тим Товариством перший том журналу "Літературно-науковий вісник". З другої книжки журналу довідуємося, що до складу редакційного комітету входили Михайло Грушевський, Осип Маковей та Іван Франко. Вже у першій книжці поміщено твори письменників зі Східної та Західної України, тобто І. Франка, О. Кобилянської, П. Грабовського, О. Конисього, Л. Українки, О. Стороженка, Д. Мордовця, М. Грушевського, О. Маковея, а з іноземної літератури переклади творів Марка Твена, П. Якобсона, Г. Гауптмана, А. Доде, Я. С. Махара та В. фон Гайденштама.

Борис Грінченко надрукував рецензію на альманах "Складка", що вийшов у 1897 р. в Петербурзі, О. Маковей — нарис про життя і творчість Андрія Чайковського. Тут бачимо розвідку "З секретів поетичної творчості Івана Франка" та рецензії повістей "Царівна" О. Кобилянської й "Для домашнього вогнища" І. Франка. Дальші випуски журналу приблизно подібно побудовані. Появляються тільки твори інших авторів — Б. Лепкого, О.Олеся, П. Куліша, А. Крушельницького, Я. Щоголіва, М. Вороного, М. Яцкова, М. Черняхівського, О. Мартовича, М. Коцюбинського й І. Нечуя-Левицького, а з іноземних митців — С. Жеромського, Я. Ворхліцького, Р. Кіплінга, Д. Пшибишевської, М. Горького, А. Чехова, К. Рилєєва, М. Лермонтова, Г. Ібсена, Е. Золі, А. Франса, Г. Гейне, В. Гюго. Крім цього подавалася бібліографія, огляд преси, огляд культурних подій "З російської України", культурна хроніка, а навіть інформації про книжки з російської України в книгарні НТШ.

У 8 книзі Іван Франко помістив цікаву статтю "З історії москвофільського письменства в Галичині". Подавалися також огляди польської україніки. Для прикладу подається інформацію поміщену в 9 томі журналу за 1900 рік про огляд О. Брюкнера (учня Огоновського) в Берлінському журналі "Archiw fur Slavische Philologie". Польський вчений високо оцінив науковий доробок НТШ і з визнанням вказував на динамічний розвиток української літератури та науки.

"В журналі поміщалися також інформації про твори визначних іноземних письменників і статті на громадсько-політичні теми. Починаючи від 6 тому, до складу редакції входить Володимир Гнатюк.

Ф. Погребенник у 5 томі "Історії української літератури" К., 1968 пише, що "Літературно-науковий вісник" відіграв важливу роль в об'єднанні літературних сил Східних і Західних земель України. Журнал поставлено на високому європейському рівні.

У першому періоді свого існування (1898—1900) журнал захищав ідеї гуманізму та свободи, ідеї національної рівності від наступу реакційної ідеології. В ділянці мистецтва журнал захищав реалізм і народність від декадентизму, 1907 р. "Літературно-науковий вісник" був переведений зі Львова до Києва.

"Весь дожовтневий період свого існування — пише Ф. Погребенник — журнал був головним друкованим органом українських письменників. Уміщені на його сторінках художні твори, критичні статті, рецензії та наукові праці охоплюють майже все основне й краще, що з'явилося за цей час в Українській літературі й критиці".

"Літературно-науковий вісник" у дореволюційний період гідно виповнив роль першого всеукраїнського літературного журналу. *А.С.*

її національної психіки. Тут і музика, спів, наявність в домі касет, платівок з відповідними піснями, розповідями, декорації дому українськими картинами — ілюстраціями з життя дітей.

— Грамоти треба вчити перше по-українському. За психологічним законом та мова займе в житті дитини перше місце, буде рідною, мовою молитви, яка пустить сильніше коріння в її душу.

— Стиль життя в родині — дуже впливає на українську духовість дітей, а на нього складається все вгорі сказане й багато іншого починаючи з декорації хати, через зв'язок з Україною, листування з рідними, що там живуть, відвідування їх з участю добре до того підготованих — це все складається на стиль життя наших родин. Яскраві вияви національної свідомости, наявність українського мистецтва, бібліотека, картин, мова про потреби громадські, та все це і багато іншого в'яже дітей невидими й міцними вузлами з батьками, родиною, а з тим і народом, виплекуючи національну гідність і культуру сповнену багатою духовістю, що перемагає всі неґативні впливи середовища.

Уляна Пелех

ОГОЛОШЕННЯ

Крайова управа Союзу Українок Канади у Саскатуні пошукує особу на позицію редактора "Промінь".

Може зголошуватися особа православного віроісповідання, вищої гуманістичної освіти, із добрим знанням української й англійської мови та ознайомлена з проблематикою і духовістю Союзу Українок Канади і складових організацій СУС. Платня за домовленням.

Писемні аплікації і резюме приймаємо до 15 липня 1988 р.

U.W.A.C. — National Executive
612—24th Street East,
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

НОВА ПЛАТІВКА ЛІТУРГІЙНОГО СПІВУ

НОВИЙ ВКЛАД ДО СКАРБНИЦІ ЛІТУРГІЙНОГО СПІВУ НА 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ В СВЯТУ ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ. БОСТОН, М.А. США.

Заходами церковного хору парафії св. ап. Андрея Первозванного в Бостоні, та його дириґента д-ра Д. Садового вийшла в світ нова платівка і касетка літургійного співу з нагоди 1000-літнього ювілею.

Щоб познайомити читачів, возьмім саму платівку. Перше, що ловить зір, це елеґантно оформлена обгортка: на чільній стороні — чотири євангелисти, а на зворотній образ почаївської Божої Матері. Поміщено зміст наспіваних композицій та коротка історія церковного співу, авторства і дириґента д-ра Данила Садового.

Данило Садовий, син Орисі Садової та пок. Данила Садового з Ошави, внук Петра і Розалії Романко, народився в Торонті, але виростав в Ошаві при церкві Св. Івана, де дириґував хором як мав 17 років. В 1978 році перебрав працю професора Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, Mass.

З платівки слухач почує українську літургійну музику Д. С. Бортнянського та композитора 20-го століття К. Г. Стеценка, М. Д. Леонтовича, Нестора Олійника, а також С. В. Рахманінова в перекладі на українську мову "Божа Мати".

Це платівка і касетка цінний вклад до загальної скарбниці літургійного співу присвячена піонерам та доброчинцям Української Православної Церкви.

Замовлення посилайте на адресу:
Antiphon Editions
24 Orchard hill Rd.
Boston, M.A. 02130 U.S.A.

Ціна з пересилкою $12,50 американськими.

NEW RECORDING OF UKRAINIAN LITURGICAL MUSIC

BOSTON, MA — The choir of St. Andrew Ukrainian Orthodox Church of Boston has released a new recording of Ukrainian liturgical music entitled, "Music of the Ukrainian Orthodox Church," published by Antiphon Editions, and is available in two formats: record album and audio cassette.

The choir was formed more than 20 years ago, and is composed of Americans of Ukrainian descent (some are third generation Americans) — twenty singers in all. Since 1978 the choir has been under the direction of Dr. Donald Sadoway, currently Associate Professor of Materials Engineering at the Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, Massachusetts. Professor Sadoway is a third generation Ukrainian, born and raised in Canada. He was born in Toronto but grew up in Oshawa, Ont. He is the son of Orysia and the late Danylo Sadoway, grandson of Petro and Rozalia Romanko. He was the president of the Canadian Ukrainian Youth Ass'n (SUMK) Oshawa branch, and while studying at the University of Toronto, he was president of the Ukrainian Students' Club. While in High School, Danylo conducted the choir of St. John's Ukrainian Orthodox Church, and later sang and studied with Nestor J. Olynyk in Toronto. Professor Sadoway is a devoted scholar of Ukrainian liturgical music, and is especially interested in its interpretation and performance.

The contents of the new release include selections from the Liturgy, Requiem, Vespers, and Matins, and span a range of musical periods: the so-called traditional Kievan chant, and several items from the late 18th century by D.S. Bortnyansky. But the majority of the selections is from the 20th century: works of O. A. Koshetz, M. D. Leontovych, and K. H. Stetsenko. Also included is a composition by the Ukrainian Canadian composer and conductor, Nestor J. Olynyk, and a Ukrainian translation and arrangement by D. R. Sadoway of S. V. Rachmaninoff's "Virgin Mother of God, Rejoice." All selections are rendered in fourpart harmony without any instrumental accompaniment.

The album or cassette could be obtained by writing to Antiphon Edtions, 24 Orchardhill Rd., Boston, MA. USA 02130. The cost is $12.50 (USA funds) which includes mailing charges.

———————

Талант вирощується на самоті, характер формується в бурхливому житейському морі.

Ґете)

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

З НАГОДИ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

ПРОГОЛОШУЄ

21-ИЙ КОНКУРС СФУЖО ІМ. МАРУСІ БЕК

"Е С Е Й"

конкурс для молоді в двох категоріях:

I. Молодь 15 — 18 років: Есей на 5—6 стор. машинопису через інтервал.

Тема:

а) Моя мандрівка в Києві 988 року...
(Одежа, школи, купці, архітектура, пристань, палата... і под.)
або
б) Вплив християнства на розвиток (вибір — одне, або кілька): культури, освіти, літератури, мистецтва, освіти, школи, історії... чи под.

II. Молодь 19 — 24 роки: Есей на 8—10 стор. машинопису через інтервал.

Тема:

а) Тисячоліття і я.
або
б) Вплив християнства на духовий розвиток людини.
Матеріяльна/духова культура людини, духові вартості людини...

ЖЮРІ:

д-р Олександра Копач — літературознавець
Леся Храплива-Щур — поетка
мґр. Василь Верига — історик

В кожній категорії три грошеві нагороди. (Зн. шість нагород).

КОНКУРС ЗАКІНЧУЄТЬСЯ 30-ГО ВЕРЕСНЯ 1988 РОКУ.

Есеї присилати в трьох копіях під псевдонімом або гаслом. Правдиве ім'я прислати в заліпленому коверті.

Адреса: KONKURS — 50 Delaware Ave.
Toronto, Ont. M6H 2S7 — Canada.

———————

"Ти, може думаєш завше одягати наших людей у драні свитки й вишивані сорочки? Страждання, злидні, соловейко і постійні мандри — на інші землі, у каторгу, в ярмо, в перевертні?... Ти думаєш, що ми не можемо підняти якір свого корабля й поставити паруси? Що ми не сильні духом і ділами для того, щоб заспівати веселої пісні про далекі краї, про блакитні високості неба, про бадьорі химери оновленого духа?"

Юрій Яновський

GOVERNOR GENERAL OF CANADA ACCEPTS PATRONAGE FOR UKRAINIAN MILLENNIUM

The Governor General of Canada, Her Excellency the Right Honourable Jeanne Sauve has accepted to become Honourary Patron of the Millennium Year for Ukrainian-Canadians.

In a letter, dated March 2, 1988, to Dr. Dmytro Cipywnyk, President of the Ukrainian Canadian Committee, Her Excellency Jean Sauve conveyed her appreciation for the invitation to serve as Honourary Patron for such an important celebration.

The Governor General's positive acknowledgement of the invitation is significant for the Ukrainian community in Canada, in that official patronage by a person who represents British monarchy and is the Head of state of Canada is considerably difficult to obtain.

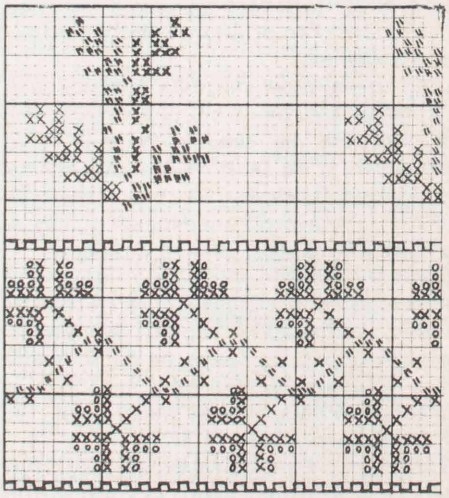

Взір до вишиваної суконки виконаний на білому полотні. На придолі довкруги уміщена вишивка, викінчена з обох сторін кривулькою та обрамована мережкою. На горі вишивки уміщені у відступах дрібні галузки. Такі галузки також розміщені на грудях поміж рядами крувульок. На долині суконка викінчена обміткою у красках зеленій і білій на переміну. Пасочок викінчений довкруги мережкою, а на долині галузками. Кривульки у зеленій і червоній красці на переміну.

Краси: оо — червона 815 ДМС.
хх — голуба 826 ДМС.
" — зелена 700 ДМС.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНКИНЬ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ І 60-ЛІТТЯ С.У.С.

ГАМІЛЬТОН, ОНТАРІО

Складові організації — ТУС, СУМК і СУК — відзначили бенкетом і відповідною програмою, 60-ліття існування організації Союзу Українців Самостійників у Канаді. Це свято відбулося в неділю 20-го вересня, в авдиторії собор Св. Володимира в Гамільтоні.

Зараз після Богослуження, о. М. Скрумеда відправив Молебень за здоров'я членів-працівників складових організацій СУС. Усі зійшли до парафіяльної залі на святочний обід, що його приготовили господині й членки нашого відділу ім. Лесі Українки. До столів доносили молодь-сумківки. Програмовий комітет до якого входили пані: Галя Липка, Надія Стретді й Галя Лазарович, відповідно прибрали залю й столи. Напис на сцені, вишивки, калачі і свічки, квіти на столах, виставка архівів — додало до цієї імпрези святочної атмосфери.

Програму переводив пан Василь Кирилюк, довголітний член відділу ТУС. Богдан Корній представив гостя-доповідача, проф. Романа Єринюка з Колеґії Св. Андрея з Вінніпеґу. Тема його доповіді була: "С.У.С. — минуле, сучасне й майбутнє". Проф. Єринюк обширно з'ясував досягнення СУС у Канаді до цього часу, підкреслюючи колосальний вклад складових організацій в житті та розвитку нашої Української Православної Церкви в Канаді. Він піддав підбадьороючі думки на покращання нашої праці та скріплення нашої оргаізації в майбутньому. Доповідь була надзвичайно цікава. Пані Надія Пенюк, в імені всіх присутніх, висловила подяку проф. Єринюкові за його прибуття до Гамільтону та за його такій цінний виклад.

Підчас бенкету привіти склали: пан Антін Погорецький, голова відділу ТУС; пані Тамара Дудка, голова відділу Союзу Українок; панна Оксана Сушко, голова Старшого Відділу СУМК; панна Лариса Скрумеда, голова Молодшого відділу СУМК. Присутніми були також делегати від складових організацій СУС з сусідних околиць, та від інших українських організацій, котрі льокуються в Гамільтоні.

Для старших-бувших сумківців, це свято мало додаткове значення. П'ятдесят років тому, перший з'їзд СУМК на Сході Канади відбувся в Гамільтоні. Пан Богдан Радиш, голова Східньої Екзекутиви ТУС, попросив тих устати, котрі були присутніми на цім першім З'їзді. На стіні були вивішані знимки пригадуючи учасникам про цей перший З'їзд, котрий відбувся в 1937-ім році та про інші з'їзди, котрі відбувались в цих початкуючих роках наших складових організацій.

Надзвичайно поважною точкою на програмі було відзначення членок відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки, за їх приналежність 50 років і більше. Пані Тамара Дудка переводила цю частину програми, з допомогою пані Орисі Сушко, голови Східньої Екзекутиви Союзу Українок.

Слідуючі членки були вшановані: Марія Слюсарчук (60 років); Докія Лазарович (60); Ольга Антонюк (59); Євдокія Фарбатюк (55); Марія Доналд (55); Марія Шічовий (55); Марта Глушенко (55); Галина Довбета (53); Марія Пелеп'як (53); Марія Баран (52); Павліна Зелінка (51); Юлія Стецик (50). Вшановані членки були уквітчувані корсажами та обдаровані грамотами.

Дійсно, цим членкиням належиться велика подяка й признання за їх вклад на добро нашої організації. П'ятдесят років і більше, це довгий шлях організаційної праці. Жінки, котрі вписалися 50—60 років тому, це були ті членкині, котрі вкладали ті початкуючі цеголки, помагали будувати той міцний фундамент, на котрім наша організація зростала, а наша культурно-освітня праця розвивалася. У наступних роках, молодші членкині доповнювали й підсилювали ряди Союзу Українок, щоб та корисна праця, котру наші основноположниці-піонерки започаткували, могла дальше продовжуватися. Сьогодні, ми всі членкині почуваємося горді того, що ми є частиною такої великої й славної організації як Союз Українок Канади.

Свято закінчилось концертом. Концертову частину відкрила панна Оксана Сушко. Панна Сушко і Андрій Бурак переводили програму. Куртина відкрилась, на сцені стояв хор місцевого відділу Союзу Українок. По боках стояли голови складових організацій з своїми прапорами. Внизу перед сценою, оркестра "Водограй" під керівництвом пана Івана Пасерба відограла "О Канадо", "Гимн Союзу Українок", і "Сумківський Гимн". Сумківський хор Східньої Канади "Ясини" відспівав кілька пісень під дириґентурою Віктора Коваленка. Жіночий хор відділу Лесі Українки, під керівництвом пані Орисі Сушко, відспівав три пісні: "Тихо над річкою", "Полтавський рушничок", і "Зірвалася хуртовина". Для жіночого хору приграваліи панна Оксана Сушко.

Оркестра ТУС, "Водограй" під умілим керівництвом Івана Пасерба, відограла": "Народе мій" — соліст Богдан Радиш; "В'язанку пісень"; "Києве мій" — співали сумківці, Лариса Скрумеда, Оксана Сушко і Андрій Бурак; "У Карпатах ходить осінь" вокалісти-співці: Ліда Левінська, Зіна й Богдан Радиш, і Галя Фарбатюк.

На закінчення програми, Антін Погорецький виголосив кінцеве слово, дякуючи всім тим, що причинилися, щоби це свято відбулося так успішно. Свято закінчилось відспіванням "Ще не вмерла Україна".

Дохід з цього свята був призначений на Фундацію С.У.С. Від нашого відділу ім. Лесі Українки, висилаємо $100.00 на журнал "Промінь".

Марія Погорецька

1-ий ряд, з ліва на право: М. Казанівська, Ю. Стецик, М. Пелеп'як, М. Баран, Г. Олексюк, 2-га заст голови; М. Погорецька, 1-ша заст. голови; Т. Дудка, голова; о. М. Скрумеда і добродійка, О. Сушко, голова Східньої Екзекутиви; Л. Смирнів, секр.; Х. Кошура, фін. секр.; Д. Юрійчук, касирка; У. Криворучко, уступаюча голова; Н. Пенюк, В. Логин.

2-гий ряд: Є. Фарбатюк, М. Слюсарчук, П. Дибко, А. Стахник, І. Петлюра, М. Грицьків, М. Яремко, Г. Довбета, К. Велик, М. Панасдир, П. Онушко, М. Глушенко, А. Пережак, А. Кіт, М. Лещук, К. Баюс, М. Віра, Д. Лазарович.

3-ий ряд: Р. Лисенчук, П. Токар, . Доналд, Т. Швед, С. Садова, Є. Роман, П. Селевонюк, Є. Струсь, І. Ґорук, О. Мойсюк, Н. Стретді, Д. Кириченко, Г. Липка.

4-ий ряд: Ф. Клим, Н. Павлюк, Н. Поручко, Є. Гребенюк, Р. Окраїнець, Н. Бал, Г. Лазарович, О. Качур, Л. Скварчук, Р. Климашко, М. Шеремет, В. Ковач, М. Гомонко, О. Дробот.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА В САСКАТУНІ

28 лютого, 1988 р.

Кожного року в лютому відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні влаштовує День Членства з відповідною програмою та чайною гостиною. Цього року ця імпреза відбулася 28 лютого в неділю по полудні. Господинею оказії була Галя Максимюк. Настоятель катедри Прес. Тройці прот. Максим Олесюк відкрив імпрезу молитвою. Голова відділу Анна Михайлюк привітала учасників і представила гостей з поза Саскатуну. Саме на передодні відбувалася конференція Укр. Музею Канади і дехто з учасників ще залишився у Саскатуні, між ними були на імпрезі: Марія Вакалюк, голова філії Музею у Ванкувері, Лелія Зюбрицька, голова Провін. Екзекутиви Союзу Українок Канади на Альберту, Катря Шолтер, крайова голова Союзу Українок Канади. Були й інші: добр. А. Заліщук з Реджайни, К. Парчевська, голова відділу ім. Х. Кононенко з Блейн Лейк, Г. Парчевська з того ж відділу.

До привіту покликано Катрю Шолтер, яка живе у Кадворт і доїжджає до Саскатуну в справах Союзу Українок. Привітавши, вона сказала, що її зв'язок з Союзом Українок почався давніше в Саскатуні, коли вона пристала до відділу ім. О. Кобилянської. Вона побажала відділові успіху в його корисній праці.

Дівоча частина загального хору молоді під назвою Ластівка, що існує при катедрі і є під управою Лаврентія Клопушака, розвеселила зібрання двома народними піснями: Ой у полі криниченька, Ой сивая зазуленька. Чудові молоді голоси передали чар народної мельодії.

Анна Михайлюк представили нових членок, прочитавши про кожну її життєвого шляху. Марія Маїк, Марія Мейнленд, Дарця Еванс, Соня Олесюк і Каруся Вахняк. Кожній вручено цертифікат членства і статут Союзу Українок Канади з пригадкою перечитати його. За 25 років праці у відділі вшановано Єлисавету Вахняк корсажем і грамотою. Вручення виконали Л. Букурак і А. Клопущак.

Членок, що працювали у відділі багато років і досягнули 75 років свого життя, вшановано почесним членством і кожній дано грамоту заслуг та рожу. Життєпис про кожну і її працю у відділі читала Анна Михайлюк, а вручення виконали Л. Букурак і А. Клопущак. До вшанованих належать: Марія Ткачук, Павліна Хомин, Марія Михайлюк, Єва Король.

Головну доповідь мала Марія Цьона з Блийн Лейк, бувша кореспонденційна секретарка Централі Союзу У.К., заслужена громадська діячка. Її представила Марія Гарбус, кореспонденційна секр. відділу ім. О. Кобилянської, передавши головніші події з її життя.

Марія Цьона, з родинни Калин, виростала у Гефорді під впливом національних кличів Інституту ім. П. Могили і Товариства Могилянок. Учителювала в українських місцевостях, після одруження займалася своєю родиною та допомагала чоловікові у родинному підприємстві. Виховала в українському дусі і на українській мові п'ять дітей. Коли діти вийшли з дому, вона вернулася до університету підвищити свою освіту і знову займалася учителюванням. Вона проявила активність в громадській праці в Блийн Лийк та околиці, зорганізувавши відділ ім. Хариті Кононенко у Блийн Лийк, який вона очолювала і взагалі була на проводі громадського життя в цілий окрузі. Тепер вона є секретаркою того відділу. На тому вона попросила гостю до слова.

Марія Цьона дала палку промову про пекучі потреби нашого життя, осуджуючи загальну байдужність нашого членства до українських справ. Український народ створив собі цінні скарби своєї культури з власної душі, і це є наша спадщина. Осівшися в Канаді, наші батьки зуміли зберегти свої культурні надбання, а це допомогло нам вирости на велику силу в Канаді. Інші етнічні групи нам навіть завидують. Але наше майбутнє не є таке певне, бо зростає затрата української мови, молодь асимілюється. Як втратимо рідну мову, втратимо найціннішу частину нашої культури. В Україні русифікація і репресії, а ми в Канаді вільні, але стали байдужими. Маємо державну політику багатокультурности, яка дає нам можливість плекати рідну мову, розвивати свою культуру, треба нам користати з цієї допомоги. Далі вона звернулася до членок Союзу Українок Канади говорити рідною мовою в своїх родинах і на громадських зібраннях, читати українські книжки і пропаґувати їх між народом. Замість байдужности треба плекати дбайливість та ентузіязм в справах українського життя. Далі вона закликала членство підтримувати Український Музей Канади, який зберігає цінні речі нашої спадщини і потребує фондів на дальшу розбудову. Учасники нагородили її доповідь грімкими оплесками.

Подяку за доповідь висловила Лавайна Букурак, привітавши при тому нових та почесних членок.

Для розваги наші сумківки — Соня Олесюк і Дебі Дверничик відспівали мельодійно дві пісні: Ой у гаю при Дунаю соловей щебече і Сиджу я край віконечка. Дебі приграваля на гітарі.

Після того відбулася льотерійна розігравка на фонд "Променя" Прихід квитків при дверях також призначено на "Промінь". Референтка "Променя" Марія Дорош пригадала членкам про віднову передплати та про пожертви на "Промінь".

На закінчення програми відбулася чайна гостина, що її приготовив комітет чайків, до якого входили: Славка Грабова, Катерина Костик, Дарія Гавлет.

С.С.

ВШАНОВАННЯ ПОЕТЕСИ Л. УКРАЇНКИ І ВРУЧЕННЯ ГРАМОТ ЗАС. ЧЛЕНКАМ

ДАВФИН, МАН.

В неділю 21-го лютого 1988 р. год. 2-га пополудні, заходом відділу ім. Лесі Українки влаштовано програму в роковини Лесі Українки і вручено грамоти членкам за 50 і 25 літну працю в Союзі Українок Канади, яка відбулася в Українській Православній Авдиторії. Портрет Лесі Українки був відповідно прибраний, що надавало святочний настрій. Прибраням портрету займалися, Розалія Грицай, Марія Ґорчинська і Ольга Ґняздовська.

На це свято зібралося поважне число громадян. Голова відділу Марія Тузик відкрила програму та привітала членок і гостей. Відтак покликала о. прот. Є. Труфина до молитви. Всі спільно відспівали "Царю Небесний". Слідувала хвилина мовчанки за покійних членок відділу. Після молитви о. Є. Труфин, настоятель місцевої церкви св. Юрія Переможця, виголосив промову на тему "Слово ти моя єдина зброя" (слова Лесі Українки) о. Є. Труфин знаменито пояснив значення слова. Опісля Марія Білоус відчитала поему Лесі Українки "Давня весна" Слідувало вручення грамот, яке сповнила Марія Білоус. Грамоти були вручені почесній членці Юстині Симчич, дальше членкам за 50-літню працю в Союзі Українок Канади. Грамоти одержали слідуючі: Катерина Демків — Басараба, Марґарета Маюк, і Катерина Сторожук. Кожну членку по черзі представила Марія Білоус та вручила їм грамоти.

Голова Марія Тузик — відчитала поему "Мати невільниця" вона також дальше продовжувала вручення грамот для членкинь за 25-літ праці в Союзі Українок Канади. Слідуючі одержали грамоти: Анна Швець, Розалія Грицай. Василина Михайлюк, Марія Ґорчинська, Ірина Талпаш, і Анна Бєґун. Членка культ. — освітного комітету Емілія Ганчарик вручила всім заслуженим членкиням корсажі. Анна Симчик приготовила всі корсажі безплатно. "Нічка тиха і темна була" (слова Л. Українки) відспівала Марія Білоус. Голова відділу Марія Тузик висловила подяку всім тим, що взяли участь в програмі, всім що прибули вшанувати Лесю Українку та запросила всіх остатися на перекуску. (Доповідь о. Труфина про Лесю Українку буде поміщена окремо).

Програму закінчено відспіванням гимну Союзу Українок Канади "За нами сестри" При перекусці звучала оживлена розмова.

Марія Білоус — реф. "Променя"

Вшанування за 50 і 25-ліття почесними грамотами

На знимці зліва до права сидять — Марґарета Маюк, Катерина Демків-Басараба, (50-літні) Юстина Симчич (почесна членка) Марія Тузик — голова відділу.

Стоять — Анна Швець, Розалія Грицай, Василина Михайлюк, Марія Ґорчинська, Анна Бєґун, Ірина Талпаш, 25-літні; (відсутня) Катерина Сторожук (50-літна)

ENGLISH SECTION

1987 INTERNATIONAL YEAR OF SHELTER FOR THE HOMELESS

Summary of a talk given by Dr. Gayle James at the Founder's Day Tea of the Edmonton Local Council of Women, October 28, 1987. The title of her talk was "Shelter for the Homeless Women."

Dr. James began with the commonly held view by the general public, that most of the homeless are derelict old men, who probably deserve their fate, by being alcoholic or lazy or both. They read stories of old men who want to live in cardboard boxes on river banks or of old bag ladies who prefer the street to any shelter and dismiss the subject of the homeless as not very relevent or important.

The truth about homelessness is vastly different and very serious. The homeless in Canada number in the tens of thousands and come from such categories as the unemployed; too little welfare money; alcoholics; drug abusers; mental hospital patients discharged into the community when nobody will take them in; handicapped persons of all ages; eviction cases; ordinary working people who do not earn enough to afford a home; and those who suffered just plain bad luck.

It is shocking to discover that there are more homeless women than there are men. It is even more shocking that the largest group needing shelter are the battered women and their children.

This abused group brings special problems with them; fear, despair, health problems such as broken bones and missing teeth, and the need for food and clothing.

June Callwood, in a series of articles on the homeless in Canada, in the Globe and Mail, November 14—21, 1987, describes graphically the plight of the battered woman. She quotes, "Darlene Dacey became one of the rootless poor when her husband, drunk and full of rage, kicked out every window in the house." She fled with her two children. After two years, living on a welfare cheque, half of which went for rent, and being scolded by social workers that she should learn to budget better, she said, "If I had known what it would be like, I think I might have stayed with my husband and taken the beatings. He was violent only every second day. Poverty like this is violence every day."

Dr. James made some strong statements regarding women and poverty; that women all over the world are always the poorer; that no welfare assistance in Canada comes near the poverty line; that there are no women in the policy decisions on what is best for the homeless woman.

The major cause of homelessness is poverty; rich people are not homeless. Most poor people are the working poor. The minimum wage rate must be raised. How can the working poor accumulate savings for their old age or for a rainy day when their earnings go for food, clothing and shelter?

She urged the governments to act on two fronts: provide affordable housing for all people and institute tax reform, so that the poor do not pay more income tax in comparison to that of corporations. In her opinion, if the above two actions are not taken soon, homelessness in Canada will increase drastically.

For a more detailed description of the homeless in Canada, see June Callwood's articles in the Globe and Mail. She confirms and expands on the plight of the poor, both men and women.

Being poor is being vulnerable to being evicted without cause or notice; of being looked down upon and blamed for the condition; of having to wear hand-me-downs; of having to face the humiliation of filing in line through soup kitchens or food banks. One wonders why this affluent country needs soup kitchens and food banks. How can it be that people have to live in abandoned cars and cardboard boxes?

Apparently, Bishop Remi De Roo of Victoria, must have asked similar questions because, ten years ago, he was supposed to have said, "When I give bread to the poor, they call me a saint. When I ask why the poor are hungry, they call me a Communist".

The young person is particularly at risk. Teenagers are the most homeless group and the ones, next to native people, with least hope. There are the run-aways who leave home, usually from physical or sexual abuse or lured to the streets by pimps. There are the throw-aways, youngsters from broken homes or in step-parent situations where they are no longer wanted. Most of the street youth end up in prostitution and petty crime, in drug and alcohol abuse, with resulting diseases and malnutrition. They face a constant danger of harm to their persons, and the indignity of having no home to call their own.

(Continued on page 20)

SAVELLA STECHISHIN

THE FORMATION OF THE UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS IN CANADA

(Continued from last issue)

It was in the early twenties that the Ukrainian women in Canada began seriously thinking of organizing. The fall of the Ukrainian National Republic to communist Russia was a very hard blow to all Ukrainians, not only in Ukraine, but in the diaspora. At the same time this tragedy served as an incentive to strengthen our life in Canada through stronger leadership, broader vision, higher education and active organization.

The period after the First World War brought greatly improved conditions to the homesteads. The demand for wheat and other farm products during the War put the farmers on their feet. The original pioneer white-washed, thatched house in the Ukrainian settlements gave way to a larger and more modern one. There was general prosperity and contentment in the settlements. The children obtained higher education and entered different professions. The term "Ukrainian" came into general use, and it stimulated rapid growth of national consciousness among the Ukrainians.

Communication with Ukraine was again established with newspapers and books from Western Ukraine serving as a link between the new and the old worlds. News of the organized women's movement and its achievements in Ukraine aroused interest of female students at the Petro Mohyla Institute. It was clear to them that there was a definite need for Ukrainian women in Canada to have their own organization. Life for Ukrainian families in Canada was still a struggle against discrimination and prejudice. The snobbish dominant society felt if you weren't an Anglo-Saxon you just weren't that good. Canadian Ukrainians rejected such second-class status. They opposed total assimilation, because it was harmful to individual development. Rather, they preferred to integrate into the new life in Canada by retaining their language and culture. They strived not to uproot the past, but to preserve it and ascertain the future of their heritage. One way to attain this goal was to inculcate pride in one's national origin through family life and especially through mothers and women's organizations. This was to be the mission of Ukrainian women's organizations.

The first step was taken in January, 1923, in the Petro Mohyla Institute in Saskatoon. My husband was the rector of the Petro Mohyla Institute, where we both resided. Being the rector's wife, it was my duty to take charge of women students and so I became Dean of Women (Nastoyatelka). I felt it was my responsibility to prepare the girls for community work among Ukrainian women. For this reason we organized Mohylianky Society in January, 1923, for the resident women students to gain experience in organizational work and to formulate the basics of community work. I emphasized that part of the job of women teachers was to organize Ukrainian women to make them feel that their place was an important one in the home and in the community. Special attention was to be given to the cultivation of Ukrainian language, folk traditions and folk arts and crafts. Mohylianky members provided good leadership in the communities and played an important role in the Ukrainian women's movement during its early stages.

Encouraged by success of the Mohylianky Society, we took another brave step that year. My friend, teacher-trainee Tetiana Kroitor, and I, interviewed a number of Ukrainian women in the Saskatoon community about forming a local women's organization. Their response was positive and most enthusiastic. As a result, a meeting was held on Sunday afternoon, September 23, 1923, in the Community Hall and was attended by about 30 women, including a number of women students from the Mohylianky Society. At this meeting the Olha Kobylianska Association was organized, named after an outstanding Ukrainian novelist, whose leading women characters were strong, independent personalities, especially in the novel Tsarivna, published in 1896. This new association was non-denominational at the time of its inception, and was open to all Ukrainian women. Among its first members were women from the Ukrainian Orthodox, Ukrainian Greek Catholic and Ukrainian Baptist churches. Eventually most of them joined the Ukrainian Orthodox Church. The first executive consisted of: Savella Stechishin, founding president, Anna Bachynska — vice president, Tetiana

Kroitor — secretary, Anastasia Greschuk — vice secretary, and Palahia Wedmedyk — treasurer.

This was the first pioneering attempt in the Ukrainian women's movement mission. It was so successful that it spearheaded the movement. Through newspaper reports, the idea spread across the country and stimulated the formation of similar women's organizations in others parts of Canada —Winnipeg, Regina, Vonda, Hafford and Meacham. Women teachers, former Mohylianky members, helped in this early pioneer work. The unexpectedly rapid growth of the movement created a necessity for a national organization to coordinate and direct the activities of the existing locals and to create new ones. The Olha Kobylianska Association in Saskatoon served as a model for others to follow, and as a centre of information about constitution and program of activities.

In the fall of 1924, Kharytia Kononenko, a political refugee student originally from Prague, Czechoslovakia, came to Saskatoon from Yorkton. She joined the Association and was elected president for the year 1925. She had personal connections with the executive of the Ukrainian National Council of Women, which was formed in Kiev in 1919 with Sophia Russowa as national president. With the fall of the Ukrainian National Republic, the Council was relocated in Prague, along with the executive and other prominent women, all political refugees. The Council decided to participate in the World Congress of the International Council of Women, which was to be held in Washington in May, 1925, and was badly in need of funds to cover the cost of the delegation. Karytia Kononenko, president of the Olha Kobylianska Association, received a letter from Sophia Russowa requesting financial support for the delegation. The Association agreed to help and carried on an extensive campaign for funds in Canada and the U.S.A., realizing a total of four thousand "crowns" in Czechoslovakian money. Through this project a closer relationship was established with Ukrainian women in New York and other parts of the U.S.A., as well as with prominent women in Canada. Great interest was aroused in that the Ukrainian National Council of Women was stil functioning and had announced its participation in the International Women's Congress. One idea was to have the delegate come to Canada after the Congress and help organize Ukrainian women in Canada on the national level. I was so taken with the idea that I wrote an article to this effect entitled —TO ORGANIZE UKRAINIAN WOMEN (Do organizatsii ukrainsky zhinok). It appeared in the April 4, 1925, issue of Ukrainian Voice, published in Winnipeg, Manitoba. This was the first brave call in the newspaper to Ukrainian women in Canada to organize nationally. Later K. Kononenko and L. Slusar wrote supportive articles. The women were enthused and discussed it in their circles. The delegate to the Congress was not Sophia Russowa as was expected, but Hanna Czykalenko Keller. Unfortunately, her time was limited and the plan to have her come to Canada failed. The women in the U.S.A., however, took advantage of her presence and formed THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA (SOYUZ UKRAINOK AMERYKY), in May, 1925, using the same name — Soyuz Ukrainok — as its counterpart in Western Ukraine. The founders were — Julia Shustakewich, national president, Helen Lototsky, Stefa Abrahamowych, and Julia Yarema.

This unexpected event in the U.S.A. encouraged Ukrainian women in Canada to proceed with plans of organizing nationally. In the meantime Kharytia Kononenko decided to pursue studies for a Ph D at the Ukrainian Free University in Prague, leaving Canada in October, 1925.

In those days the Petro Mohyla Institute held annual Conventions which started in 1916. They featured prominent speakers, and were attended each time by several hundred people mostly from the prairies and larger centres. These conventions were extremely popular and drew large crowds because important issues of Ukrainian life were on the program each time. On the request of the women activists, the convention in December 1925 included an address by a woman, Leonida Slusar, wife of a Ukrainian Orthodox priest. This couple promoted the necessity of having a national Ukrainian women's organization. Fortunately, the men at the forefront of Ukrainian life in Canada supported the women's movement and were anxious for it to succeed. The men never opposed the movement. On the contrary, they encouraged the women in their strivings and helped in many ways.

In the early fall of 1926 I wrote two articles to the Ukrainian Voice weekly in Winnipeg about holding a women's convention in conjunction with the annual convention of the Petro Mohyla Institute in order to form a national organization. To speed things up, a founding committee was formed in Saskatoon, comprised of prominent members of the Olha Kobylianska Association and the former members of the Mohylianky Society: Maria Maduke, Savella Stechishin, Daria Yanda, and Mary Hryniuk. We kept in touch with prominent women in Winnipeg, Regina, Canora and other centres. Even the program of the convention was planned through correspondence.

The Institute was the centre of activities for the annual convention, and I took the responsibilities for the women's convention. I announced the convention in the Ukrainian Voice, sent out letters of invitation to women, drafted a rough outline of the constitution for discussion, and formulated the objectives of the national organization. Maria Maduke worked closely with me, but she was teaching in the country and was able to be in Saskatoon only on some weekends.

The first Ukrainian Women's Convention in Canada was held at the Petro Mohyla Institute in Saskatoon on December 26 and 27, 1926, with over 100 women in attendance, including student members of the Mohylianky Society. It was held in conjunction with the annual convention of the Petro Mohyla Institute which was celebrating its tenth anniversary. Being the president of the Olha Kobylianska Association and Chairman of the founding committee, I opened the Convention and presided at the sessions. There were four addresses on related current topics, delineating a program of activities for the organization: Olha Swystun — "The Role of Woman and Her Calling"; Maria Maduke —"The Role of Women in World Progres"; Savella Stechishin — "Women's Organizations in Ukraine"; Anna Chepesiuk — "The Importance of a Women's Press".

The UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA (SOYUZ UKRAINOK KANADY) was organized at that convention and seven local women's organizations became its member-branches — six from Saskatchewan and one from Alberta. The choice of the name SOYUZ UKRAINOK was unanimous, expressing unity of purpose with its counterpart in Western Ukraine and in the U.S.A. It was the first national Ukrainian women's organization in Canada, independent and non-sectarian at the time of its inception, and open to all Ukrainian women. Today, members of the Association belong to the Ukrainian Orthodox Church of Canada and the branches work closely with the church and with the Ukrainian Self-Reliance League of Canada, in all major undertakings. Its objectives were primarily: to encourage women to better themselves through reading and adult education so that they could take their rightful place as Canadian citizens; to promote a deeper understanding of the value of preserving Ukrainian cultural traditions and Ukrainian language in their families; to encourage young people to higher education; to support the efforts of Ukrainian people in their native land to attain freedom and independence; and to support worthy causes.

"To insure success of the newly formed central organization, it was decided that it was necessary to form two independent executives, with a division of duties on a territorial basis. It was felt that this type of structure would enable the Association to encompass the greatest possible number of widely scattered Ukrainian settlements in Canada and would facilitate contact with local leaders at a time when transportation and communication problems posed very real difficulties. Thus the first central executive of the Ukrainian Women's Association of Canada was composed of members from two main centres of Ukrainian group life. The executive in Winnipeg had jurisdiction over Manitoba and Eastern Canada, while its counterpart in Saskatoon, with headquarters at the Petro Mohyla Institute, was empowered to serve Saskatchewan and Western Canada. Members of the Winnipeg executive were Olha Swystun, Olha Sawchuk, and Hanka Romanchych. The Saskatoon executive was comprised of Savella Stechishin, Maria Maduke, and Daria Yanda. In time this division proved impractical, and at the next convention in 1927, Saskatoon became the seat of the central executive". (Forty Years in Retrospect, 1957, Natalia Levenets Kohuska. UWAC publication).

Members of the central executive in 1927 were: Savella Stechishin — president; Olha Swystun — vice president; Anastasia Ruryk — corresponding secretary; Maria Maduke — recording secretary; Anastasia Stechishin — finance secretary; Rose Dragan — treasurer; Tetiana Kroitor and Olha Swystun — editorial board.

The Association has 120 affiliated branches and a membership of over 4,500 (1985) in three provinces of Western Canada, British Columbia, Ontario and Quebec. There are five provincial executives and a number of standing committees. Conventions are held biannually at which important organizational issues are decided and the new executive is elected. Annual provincial conventions are held in each province at which each provincial executive is elected.

Beginning in 1927, the Association edited its own page in a Ukrainian language weekly —the Ukrainian Voice in Winnipeg. It was the first such women's page in the Ukrainian press in Canada. I was in charge of it as editor, and many women contributed articles. The page was devoted to matters of organizational interest and issues facing Ukrainian families in Canada. In 1960, in place of the page, the Association began publishing a monthly journal PROMIN, with Natalia Kohuska as editor. The Association also has several other worthy publications. (Will be continued in the next issue)

35-РІЧЧЯ ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ

ВАДІНА, САСК.

У неділю 1-го листопада 1987 р. громада Всіх Святих у Вадіна, Саск. святкувала 35-річчя своєї церкви. Так саме жіноче товариство ім. Лесі Українки обходило 25-ліття своєї активности.

О годині 3:00 по полудні о. Григорій Удод відслужив мале Богослужження і молебень за здоров'я членів і членок, яким відспівали "многоліття". По цім відслужено панахиду за покійних членів громади і членок жін. товариства. Голова пані Керелюк тримала прапор відділу а членки тримали світло.

Після молитов у церкві всі перейшли до церковної залі. Там о. Г. Удод провів молитву перед вечерою, а по вечері слідувала програма свята. На цю оказію членки були убрані у вишивані блюзки. Також стіл був гарно убраний українським вишиваним обрусом. Головною бесідницею того дня була пані Л. Сирник, яка промовляла на тему організаційну.

Спеціяльно був гарно удекорованний багатими дарами стіл. На столі лежали два гарно удекоровані торти — один був громади Всіх Святих, а другий відділу Ім. Лесі Українки. Ці торти спекла пані М. Содчишин та два колачі зі свічками для покійних. Колачі спекла пані К. Керелюк. Оля Малещук читала імена пок. членів, а голова К. Керелюк і голова громади М. Сова світили свічки.

Слідувала промова голови громади М. Сови, який говорив про початки і перших членів, які зорганізувались у 1951 році. Оля Мелещук причіпала корсажі першим членам і членкиням. По цім відбулось вручування грамот членкам, котрі мали по 25 років праці у відділі: Голова К. Керелюк промовляла від відділу ім. Лесі Українки, про перших членок, які започаткували жіноче товариство. Від СУМК промовляв Р. Кевецькі. Една Сиридюк вручила живу рожу голові К. Керелюк за її щиру працю та склала подяку доповідачці Лусі Сирник за переведення програми.

Свято наше закінчилось співом гуртових пісень. Всі почувались вдоволені, що наше громадське свято у Вадіна так гарно відбулось.

Една Сиридюк

Святочний стіл з нагоди 35-ліття громади Всіх Святих і 25-літній ювілей відділу ім. Лесі Українки. Всі членки тримають грамоти. Сидять зліва направо: Ф. Бобрик, о. д-р Григорій Удод, добр. Леся Удод, М. Баюбула, К. Савчук.

Другий ряд — П. Квасниця, А. Даркович, Е. Сиридюк, П. Гаска, О. Мелещук, К. Керелюк, С. Сова, Л. Сирник.

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ТЕОДОРА І МАРІЇ ҐРИПЮКІВ

МЕЛФОРТ, САСК.

Дня 20-го лютого цього року сповнилось 60 років подружнього життя панства Ґрипюків, які проживають в містечку Мелфорт, Саск.

Пан Ґрипюк народився в Канаді в провінції Манітоба. Пані Марія Ґрипюк народилась в Україні в м. Косові. Подружнє життя почали у Ґронлід. Саск. на фармі, де й розбудовували свою господарку. Господь поблагословив їх трьома синами й одною дочкою. Дочка замужня за Гаврі Бирч, живе в Едмонтоні. Володимир живе Принц Алберт, Саск. Гриць і Ярослав померли. П-во Ґрипюки втішаються пятьма внуками і трома правнуками.

П-во Ґрипюк в 1965 році перенеслись до Мелфорт на заслужений відпочинок. Як свідомі громадяни вони обидвоє включилися в громадське церковне життя, в якому брали активну участь. Вони щедро жертвували на добрі громадські цілі, доки здоров'я дозволяло.

Пан Ґрипюк прислуговував у церкві. Пані Ґрипюк є членкою жіночого товариства ім. Лесі Українки. Вона була три роки головою, а тепер є старшою сестрицею в церкві.

З приводу слабого здоров'я пана Ґрипюка неможливо було робити для них прийняття з нагоди 60-ліття в громаді, тому жіноче товариство і громада вітали і складали їм побажання в домі Ліджіон Плейс, де вони тепер мешкають.

На многії літа ювілятам.

П-во Ґрипюки склали на місцеву церкву $150.00, на жіноче товариство ім. Лесі Українки $150.00. Відділ ім. Лесі Українки складає $50.00 на журнал "Промінь".

Членка

Вадіна з стор. 14

Голова відділу К. Керелюк вручує чек на $350.00 богословові Петрикові Ямнюк на підризник.

1987 INTERNATIONAL... PR. P. 15

"Housing is a crucial factor in stabilizing people's lives. What we need is more decent, safe, affordable housing and the right to live in it without being labelled".

In reading Callwood's report, it was interesting to note a new philosophy amongst some shelter workers; that they accept the most difficult people in the community; that they do not lecture them or try to reform them; that they do not punish them for drinking up all their food money — they simply feed them. "There are people in every city who care and who are fighting daily bureaucratic bungling, political insensitivity and public indifference".

But these are only band-aid solutions. Only decent wages, affordable housing and tax reform will bring lasting changes for the better.

Helen Raycheba

НАШИМ ДІТЯМ

МАТЕРИНЕ СЕРЦЕ

У затишному гнізді вирощувала Ластівка своїх діток. Вони були здорові та веселі і радісно зустрічали її, коли верталася до малят з повним дзьобиком поживи. Одно лише маленьке ластівя сиділо сумне, понюпивши голівку. "Що тобі?" — питала ніжно матінка, голубила та любила його більше всіх дітей. І одного дня вийшла на яв страшна правда. Коли інші ластівята раділи в голос красою квітучого саду, бідне пташа пролебеділо: "Я нічого не бачу". Тоді ластівка зрозуміла, що дитя в неї сліпеньке. З того часу бідна мати доглядала його і пильнувала більше всіх, виспівуючи красу весни, велич теплого, промінного сонця, запах чудових квітів — ховаючи у свому серці великий біль і бажання допомогти нещасній дитині. Де вже вона не літала за порадою, як не побивалася, все дарма. Нізвідки ліку для її сліпої дитини.

І залетів раз у ті сторони славний на ввесь край лікар — Пугач. Зі всіх усюдів зліталися до нього хворі пташечки. В невеликій, пугачевій лікарні лікували Горобчики свої перебиті у бійках крила, Жайворонок вигрівав у ліжечку необачно простуджене горло, Ворона постогнувала від

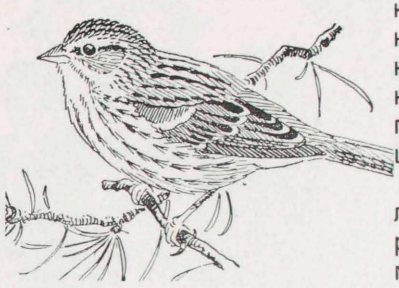

"переїдженого" ласощами шлуночка, Дятель направляв надломаного необачно дзьоба — та багато, багато інших птахів лікувалися від всякої біди. Робив теж Пугач важливі, складні операції, коли заходила до цього конечна потреба.

І привела Ластівка до пугачевої лікарні своє сліпе дитя: "Поможи йому добрий лікарю, промовила, воно найнещасливіше зі всіх хворих, воно не бачить світа". Пугач думав, думав щось читав у грубих книгах, а далі сказав: "Добре, попробую, в теперішні часи і таке каліцтво дається вилікувати, але мусить хтось подарувати своє здорове око твоїй сліпій дитині".

Тоді мати-ластівка без вагання пожертвувала своє око.

У маленькій, але чистій пугачевій лікарні, на м'якенькій подушечці, лежить ластівя. Біля нього Мативає, колише і розказує чудових казок. Крізь чисте віконечко заглядає в кімнату сонце. По синьому небі пливуть хмарки, одна, друга, третя, та сонечко все вище їх, світить і гріє. — "Мамо, яке щастя, я це все бачу"!!!

Ластів'я ніжно тулить голівку до оксамитнього пір'ячка, під яким золотим молоточком б'ється Материне Серце!

"Мій Приятель"

ГАЛИНА ЧОРНОБИЦЬКА

СПІВАТИМУ МАМІ ПРО УКРАЇНУ

Поспішаю у садок,
там багато є квіток,
запашного зілля
і рясного гілля.
Рідну матінку люблю,
я віночки їй зів'ю
гарні та барвисті
із квіток та листу.

У веселий Мамин День
заспіваю їй пісень,
що учили в школі:
про тополю в полі,
про долину й полонину
та про пісню солов'їну
і про нашу Україну.

СОПІЛКА

В бузини ми з татом
Попрохали гілку.
Тато біля хати
Вирізав сопілку.
Тільки вона після
Не співала пісні.
Свисне малиново
І почне прохати
Гілок бузинових
Більше не зрізати.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ 1987 Р.

ВИНДЗОР, ОНТАРІО

Перед річними зборами, о. В. Макаренко відправив панахиду в Соборі Св. Володимира за померлих членок відділу. Відтак всі зійшли до авдиторії, де чекала всіх смачна вечеря. По вечері, відбулися річні збори. Того самого вечора членки принесли подарунки на базар-шавер. Ці гарні, цінні речі збагачують громадський базар.

Для розваги членок і чоловіків, що віддано працюють у Відділі, управа замовила приміщення в ресторані "Кендор", власників п-ва Мойсюків. Після молитви, що провів о. В. Макаренко, по спожитій вечері і в приятельській атмосфері, всі весело забавлялись.

Українська Рідна Школа виховує учнів-дітей в національній свідомости, навчає рідної української мови, традиції та історії України. Відділ фінансово й морально підтримує рідну школу. Діти що року з радістю очікують Св. Миколая, 19-го грудня. На цім святі виступав шкільний хор, дитячі пісні садочку, деклямації та гри на піяно. За їх участь і чемність Св. Миколай обдаровує їх подарунками. На закінчиння вечірка, Відділ подає глядачам і дітям солодке,каву і воду.

Членки радісно стрічають різдво Христове. Багато з них співають у церковниму хорі та ходять з колядою. Співпрацюють з управою громади, доглядаючи сморґесборд на "Маланку", також приготовляють Йорданську Вечерю та Спільне Свячене. Відділ відсвяткував свято своєї патронки Лесі Українки і Героїнь — Ольги Басарабої й Олени Теліги — тихою академію.

Підчас Великого посту, відділ провадить курси писання писанок для сумківців і чужих. Також мали демонстрацію писанки для багатокультурностей й публичної бібліотеки. На прохання комітету Громадянства й Еміґрації, Відділ займався гостинним прийняттям для нових громадян Канади. У місяці березні відбувся концерт в честь "Тараса Шевченка". Спільними си-

З нагоди 60-ліття Ювілею СУК, вшановано заслужених членкинь Зліва направо: 60 р., Емілія Паркс, 55 р., Олена Венґер, 55 р., Маруся Гладиш, 55 р., Мирослава Телеґа, 50 р., Анна Приймак, 55 р., Марія Трач, відсутна 60 р., Іванна Римар.

Пані Орися Сушко і пані Аделя Мілько передають Історію "Півстоліття на громадській ниві" на руки Пані Мері Далтон з бібліотеки Університету Виндзору.

лами СУК, ТУС, СУМК та учні Української Школи дали успішню програму.

Кожної весни відділ влаштовує гарну імпрезу, "Весняний Чай". Так і цього року при вході стрічали гостей, Катерина Лейн і Наталка Мудрак. Вони вітали всіх та просили підписати книжку гостей. Прибраний барвінком, колач з сіллю лежав на столі біля напису "Вітаємо". Чудово прибрана заля Собору Св. Володимира. Напереді стіл, накритий гарним вишиваним обрусом, посередені квіти (пожертва п-во Кузиків), а навкруги різна пожива, приготована нашим соціяльним комітетом, очолює Соня Давибіда. Стіни прикрашені вишиваними рушниками, а столи чудовими квітами і лозою.

Імпрезу відкрила, керівник програми, уступивша голова, Оля Друль. Вона привітала присутніх. Отець Володимир Макаренко провів молитву. Після, голова Аделя Мілько привітала присутню голову Східної Екзекутиви, пані Орисю Сушко, яка приїхала звеличати

Вшанування членок почесним членством

Сидять: Стефанія Заборонюк 25-ліття і Іванна Римар 60-ліття членства.
Стоять: Голова Схід. Екзекутиви Орися Сушко, Голова Аделя Мілько.

Членки відділу ім. Лесі України при праці роблення варенників. Пироговий проєкт.

наше свято, як головна доповідачка, Оля Друль уквітчала голову Відділу, пані Аделю Мілько і голову Східної Екзекутиви, пані Орисю Сушко корсажами.

Слідувало висвітлення фільм "100-річчя Українського Жіночого Руху", котре зробило велике враження на присутніх.

Марія Михальчук, заступниця голови, представила шановну гостю, пані Орисю Сушко. Доповідь була цікава і відповідна до вищезгаданого фільму. Згадала матерів піонерок, що принесли славу для своєї організації і свого народу.

Відтак слідувало відзначення членок грамотою за 60 літню працю, Іванна Римар і Емілія Паркс, 50-ліття — Анна Приймак, 25-ліття — Стефанія Заборонюк. Голова Відділу вручила їм квіти, голова Схід. Екзекутиви вручила грамоти, а Оля Друль подала коротеньку біографію життя і праці кожної у відділі. Присутні нагородили їх гучними оплесками і заспівали "На многії літа". Марія Михальчук представила делеґаток від різних організацій, що склали свої привіти.

Свято Миколая: Виступ Української Рідної Школи

Другу головну функцію виконали обі голови, а це, передання історії "Півстоліття на громадській ниві" п. Мері Далтон, яка прийняла в імени Бібліотеки університету Виндзору.

Кінцеве слово склала голова Аделя Мілько, сердечно подякувала пані О. Сушко й всім присутнім, що прийшли звеличати це свято. Оля Друль проголосила продаж великодного печева, українська керамика, писанки й обруси. Також заявила, що голова Музею Лесі Українки, Ольга Торошенко й член-

Виконавці "Українського Весілля" підчас Караселі (фестивал) з правого боку сидить з своєю внучкою Пані Анна Букса, організаторка.

ки комітету, старано очікують присутніх оглянути музей, що його Відділ заснував 1966 року. На закінчення Отець В. Макаренко поблагословив поживу.

Місячно відбувається відзначення нових горожан Канади в адміністративній кімнаті міністра іміграції й громадянства. На прохання Комітету, Відділ займався гостиним прийняттям для нових громадян Канади.

За добровільну працю у громадському суспільстві й відділі, міністир громадянства й культури нагородив грамотою членок: Іванну Римар, Стефанію Заборонюк, Аделю Мілько, Марію Михальчук, Катерину Лейн і Олю Друль.

З нагоди святкування 60-ліття Союзу Українок Канади, Централя нагородила слідуючих членок: 60-ліття — Іванну Римар і Емілію Паркс, 55-ліття — Мирославу Телеґу, Марію Трач, Олену Венґер, Александру Боднарчук, Марію Гладиш, 50-ліття — Анну Приймак. Ці грамоти привезла голова Аделя Мілько з Саскатуну і з Марією Михальчук вручили їх на місячних зборах.

Звичайно в середу, ми займаємося приготованням і продажем варенників і голубців на здобуття фінансів. Після закінчення праці, членки в приятелській атмосфері разом обідають. Підчас обіду, коли припадає день народження присутної членки, то вшановують її тортом та співом "На многі літа".

Танцювальний Ансамбль Св. Володимира популяризує себе й всіх нас своїми виступами чи в громаді

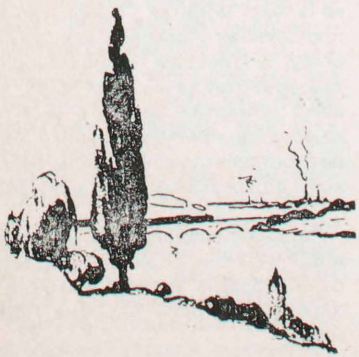

Передання історії "Півстоліття на Громадській Ниві" до головної бібліотеки міста Виндзор: стоять зліва Отець В. Макаренко, М. Михальчук, О. Друль, голова, Аделя Мілько, Ґіял Джуріс директорка бібліотеки, М. Скийс, М. Вуркадінов (Славатики).

Гостине прийняття для нових горожан Канади

Зліва: RCMP Марджі Джірард, Оля Друль, Суддя В. Меконі, Аделя Мілько, Дайен Леслі.

чи на різних підприємствах у місті Виндзору.

Членки нашого Відділу, опріч праці у Відділі, беруть активну участь в Льокальній Жіночій Раді, Багатокультурности, Товариство сеньорів Золота Згода і входять у Ювілейний Комітет при церковній громаді.

Наш Відділ висловлює свою вдячність редакторці "Променя, за її віддану щиру працю, щоб наш журнал стояв на високому рівні. Читаючи новини, різні звіти і т.д. в журналу "Промінь", ми єднаємось з Відділами по всій Канаді. Тож ми бажаємо нашій редакторці, Н. Когуській, міцного здоров'я дальше працювати на добро нашого дорогоціного журналу "Променя".

Оля Друль корес. секретарка

Виступ танцювального ансамблю Св. Володимира зліва направо: Володимир Макаренко, Євген Масляк, Тоні Марзотто

БЛ. ПАМ. МИХАЙЛО А. МАТІЄШИН

ОВКБУРН, МАН.

У четвер, 24-го грудня 1987 року відійшов у вічність переступивши 94 роки свого земного життя бл. п. Михайло А. Матієшин. Останні 10 місяців проживав у Шолл Лейк, Морлі Гавс, де мав сталий медичний догляд.

Михайло народився 13 листопада 1893 року у Борщеві, Західня Україна, у родині Андрія і Теклі Матієшин. До Канади приїхав з батьками у 1907 р. які опинилися у Вінніпезі з одним доляром в кишені. Старший син Микола виїхав їм назустріч і забрав їх до брата Михайла в околицю Січ, Манітоба.

У скорому часі Михайло почав працювати поміж фармерами. В 1916 році одружився із Анною Матійовською та почали свою господарку на фармі в околиці Овкбурн, Ман. У них було чотири сини і п'ять дочок.

В 1932 р. в околиці Виста будувала українська православна церква, де Матієшини стали активними членами. Михайло почав дякувати із отцем С. Симчичем. Зрозумівши повний обов'язок дяка, покійний постійно виконував цей обов'язок у громадах Ґлен Елмо, Росбурн, Виста і Овкбурн впродовж 35 років.

У 1946 році Матієшин перебралися до містечка Овкбурн, де почалася будова ще однієї церкви, де Михайло став активним при її будові. В Народнім Домі Михайло був там передовим членом, виконував функції секретаря, скарбника та господаря. Михайло одержав Митрополичу грамоту, Похвальну грамоту Народного Дому і грамоту признання зросту околиці Росбурн муніципалу. Михайло любив багато читати і робити у городі.

28-го грудня вечором у православній церкві Св. Володимира в Овкбурн отці Михайло Друль і Михайло Шкрумеда відслужили Панахиду. 29 грудня о год. 9:30 рано вище згадані священики почали чин похорону, віддання останньої пошани покійному. Співав місцевий хор, дякував Михайло Мануляк.

Тіло похоронено на цвинтарі громади Св. Володимира в Овкбурн, Ман.

Михайло залишив у глибокому смутку: дочки — Марію Іванишин у Вінніпеґу, Зоську і Стефана Яриш у Вінніпеґу, Фільоську і Джорджа Линдин у Калґарі, Альберта, Олю Фіндлі у Вінніпеґу, Олесю і Джін Сібирт у Сарнії, Онтаріо, сини: Андрій і Галина у Шол Лейк, Ман., Василь у Монтреалі, Кв., Зенон і Джорджіна у Портдеж Ля Прері, Ман., і невістку Ґеню Матієшин в Овкбурн. Ман.

Поминальну перекусу подало жіноцтво СУК у Народному Домі. Подяку від родини зложив племінник Олекса Матійовські. На закінчення перекуски учасники відспівали Вічна йому пам'ять!

ПОДЯКА

Щира подяка о. Михайлові Друлеві зі Сван Ривер, Ман. і о. Михайлові Шкрумеді з Гамільтону, Онт., за їх щирі молитви і добрі згадки про покійного, дякові, учасниками співу, тілоносцям, старшим братам, жіноцтву за видання обіду, за квіти, пожертви, картки співчуття та всім, що прибули з далика віддати останню пошану нашому батькові і дідусеві. Всім щиро дякуємо.

* * *

Родина передала $100.00 для відділу СУК ім. Л. Українки в Овкбурн, $25.00 на "Вісник", $50.00 на "Український Голос" $25.00 на "Промінь".

Родина

ПРАЦЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛУ У ВІННІПЕЗІ ЗА РІК 1985—1987

Успішна праця Відділу КУК за роки 1985—1987 під керівництвом пані Стефанії Геврик.

Збори нашого Відділу відбулися в березні 1985 року, на яких вибрано управу на роки 1985—1987 в такому складі: Стефанія Геврик — голова, Я. Паламарчук — бувша голова, О. Бодій — перша заступниця, Т. Гавришків 2-га заступниця, добр. Г. Слюзар — протокольна секретарка, Я. Паламарчук — касирка, С. Лебедин — кореспонденційна секретарка, Л. Андрусяк — англомовна секретарка — Г. Онуфрійчук — прес. референтка, О. Дудич — англомовна прес. референтка, А. Гриценко — хронікар, А. Кулик, Р. Шекмар, С. Карпа і С. Кормило — Культурно осв. комітет, А. Торбяк — телєфоністка, М. Барабаш і Р. Байдак — господарчий комітет, А. Луцан — репрезентантка до Міжнароднього Центру, С. Керелюк — репрез. до Місцевої Жіночої Ради, О. Гаврилюк і О. Кулик — контрольна комісія.

По загальних зборах улаштовано вечерок, на якому прощали уступаючу управу, а привітали нову і на цю тему С. Геврик приготовила розвагову програму. Дохід з якого в сумі 300 дол. передано до Комітету Оборони Людських Прав.

В місяці липні на прохання Відділу, танцювальна група "Розмай" брала участь у святкуванні "Дня Канади".

В серпні членки Відділу з іншими національними групами відзначили "День Чорної Стяжки", маніфестацією біля міського ратуша, в тому ж місяці під час Фольклорами, яка відбувається щороку, наш Відділ влаштував у павільоні "Київ" мистецьку виставку.

До підготовки згаданої виставки багато праці вложила пані Стефанія Геврик — голова Відділу, при допомозі членкинь: Я. Паламарчук, О. Кулик, С. Карпа, С. Залозецька і Т. Гавришків. Також протягом цілого тижня, кожного вечора членкині Відділу чергувались доглядаючи виставку. По виставці, на слідуючі сходи, голова приготовила членкам традиційне свято — Спаса.

В жовтні Відділ улаштував "Осінній Чай", в залі УНО. Чай відкрила панна Ліда Гавришків президент Товариства Українських Студентів при Матітобському університеті, а наливали чай голови молодечих організацій, Господинями чаю були: голова Стефанія Геврик, добр. Г. Слюзар, О. Бодій, С. Лебедин і Т. Гавришків. Увесь дохід в сумі 1000 дол. передано Комітетові Оборони Людських Прав.

В лютому в залі УНО відбувся концерт в честь Жінок Героїнь, в якому брали участь молодечі організації, хор "Думка" під кер. І. Боячка. Головну змістовну доповідь виголосила пані Галина Коваль, потім виступала солістка пані К. Вах-Дуек.

Того дня в церквах м. Вінніпеґу були відслужені Панахиди за полеглих жінок героїнь. Голови жіночих організацій брали участь у Панахидах з прапорами своїх організацій.

Відділ КУК вислав листи до міністрів федерального уряду в Оттаві в обороні доброго імені українців. Представниці брали участь в Міжнародньому Центрі та у Місцевій Жіночій Раді. Підчас вакацій Відділ приготовлявся до фольклорами, що відбулася в павільоні Київ, улаштувавши мистецьку виставку народного мистецтва: і традиційного печива.

В жовтні минулого року відбулася Конференція Українок Канади та 15-ий Конґрес Українців Канади, Відділ на Конференції і на Конґресі репрезентували делєгатки — голова Стефанія Геврик і пані Т. Гавришків. Членки Відділу гостили учасників Конференції полуденком в Осередку Культури й Освіти.

В жовтні 1986 року, Відділ урочисто відсвяткував 40-річчя свого існування бенкетом, який відбувся залі УНО. В бенкеті взяли участь митрополити обох церков, представники уряду та представники українських організацій м. Вінніпеґу. На цьому святі були вшановані бувші голови Відділу, а також вшановано тих, що відійшли у вічність. Головну доповідь виголосила пані Мирослава Стельмах — голова крайової управи КУК. В програмі виступав хор ім. Кошиця під дер. В. Климкова, а також солістка А. Будик. Святом керувала голова Стефанія Геврик.

В листопаді минулого року відбувся річний чай Відділу в авдиторії св. Йосифа. Господинями були голова Стефанія Геврик, Ярослава Паламарчук, О. Гаврилюк, О. Кормило і М. Барабаш. Чай відкрила репрезентантка Манітобського уряду Культури і Розваги, колишня пластунка п. Надя Костишин-Бейлі.

В неділю 14 лютого ц.р. в залі Інституту Просвіти відбулася Академія в честь Жінок Героїнь. Головну доповідь виголосила пані А. Нарожняк. В програмі брали участь молодечі організації і хор під кер. І. Боячка.

Загальні збори відбулися у квітні. 1987 р. Після ротаційного порядку. Головою вибрано Олю Гаврилюк — членка організації Ліґи Українських Католицьких Жінок при Катедри св. Володимира й Ольги.

До нової управи вибрані на рік 1987—1989: О. Гаврилюк — голова, С. Геврик — бувша голова, Т. Гавришків — перша заст. голови, С. Карпа друга заст. гол., І. Заяць — рекордова секретарка, Г. Лясько — кореспонд. секретарка, Я. Паламарчук — касирка, Г. Онуфрійчук — реф. до укр. преси, Л. Шевчук — реф. до англ. преси, А. Гриценко — хронікар, М. Ґав'юк, О. Кормило, М. Ярко і Г. Онуфрійчук — культ. Осв. Комітет, А. Кулик, П. Шекмар, О. Дудич, С. Керелюк — госп. Комітет. М. Петров — предст. до Жіночої Ради. А. Торбяк і А. Луцан — телєф. Комітет. О. Кулик, П. Шекмар, О. Кормило — Контр. Комісія. А. Луцан — предст. до Міжн. Центру. А. Торбяк — прест. до Інст.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

ЛОНДОН, ОНТ.

19-го березня, повертаючись з Детройту, в автомобільному випадкові, трагічно загинула п. Евгенія Блощинська, дорога Мама, любляча Бабуся, членка громади і відділу ім. Кн. Ольги, членка церковного хору, хору Золотого віку. Раненько в неділю, 20 березня розносив телефон від хати до хати сумну вістку... Ніхто не вірив, що всіма шанованої "бабусі Жені" нема в живих аж поки почули на Службі Божій, як о. Віталій молився за спокій душі новопредставленої служби Божої Евгенії.

Спокійна, витримана, побожна, завжди з усмішкою і добрим словом на устах, вона готова була допомогти кожному.

Панахиду в похоронному заведенні відслужив о. прот. Віталій Метулинський в сослужинні о. Вол. Макаренка з Віндзору. Співав церковний хор під диригуванням Орисі Ермантрат. Найпросторніша заля в заведенні не вміщала тих, хто прийшов попрощати Покійну.

Чин похорону відслужив о. Віталій і о. Володимир при співі хору. Крім чисельної родини Блощинських, Борбасьових, Джесенів, Шіндлерів прибули друзі і приятелі звідусіль, знаймі і сусіди, члени хору золотого віку, вірні з укр.-катол. громади, співпрацівники на оселі Україна, де Покійна з задоволенням працювала під час літніх таборів, члени українського Студентського клюбу при U.W.O де внучка Катруся Дженсен навчається, представники ТОП'у і головної Управи ОДУМ'у. Слово до родини і присутніх сказав о. прот. Віталій зазначивши про любов Покійної до церкви, до України, про вміле виховання своїх внуків — дітей покійної доні, Марусі Дженсен. Всі четверо дітей, тоді ще у віці від 3 до 14 років, виросли в послусі і пошані до Бабусі і покійного дідуся Захарія. Внукам Покійна віддала свою безмежну любов, посвятила їм 14 років свого життя, щоб виховати їх. Катруся і Ліза з надзвичайного любов'ю відносилися до Бабусі. Англійською мовою промовляв о. Володимир. Тіло покійної похоронили поряд з її мужем Захарієм і донею Марусею Дженсон на укр. дільниці кладовища Mt. Pleasant.

Похоронний обід приготували членки відділу ім. Кн. Ольги з головою Вірою Яремченко. Проспівали "Отче Наш" і о. Віталій поблагословив страви. Господарем був син Олександр. В короткому Слові він розповів про життя своєї Мами. — "Чи відчувала Мама, що осиротить нас? Чи передчувало Її велике, благородне серце про передчасну смерть? Напевно ні, бо мала великі пляни на майбутнє, готувалася до Великого 1000-ліття разом з родиною на оселі Київ...

Шлях з України на чужину був тернистий, та і праця в Німеччині не була легкою. "Вона, наша добра Мама, оберігала дітей тримала родину в любові одне до одного, в глибокій вірі до Бога, — сказав Олександр. Своїм закликом до брата, сестер, своїх дітей і племінників любити все, чим жила Мама і Бабуся, бути гордим, що кров благородної Людини тече в наших жилах, закінчив Олександр своє слово. Далі складали вислови співчуття від громади, відділу СУК, хорів, оселі Україна, ОДУМ'у Канади, Т.О.П'у, юного ОДУМ'у. На закінчення говорив о. прот. Віталій закликаючи зібраних до всепрощення, до братньої любови. До осиротілих внучок о. Віталій сказав: "Нехай Господь простягне свої руки на вас, нехай зішле своє благословення, нехай скріпить вашу віру в Бога. Молитвою і співом "Вічна пам'ять" закінчим похоронний обід. Збірку на пресу перевели А. Ноженко і О. Тищенко. На "Промінь" на бажання родини пересилаю $67.00. Дяка всім жертводавцям, дяка присутнім за спільні Молитви, відділові за приготування обіду, друзям і приятелям за висловлені співчуття родини. Нехай Покійна спочиває в гостинній канадській землі, а наші щирі Молитви за спокій Її душі нехай линуть до Всевишнього. Вічна Її пам'ять.

Ніна Кузьменко

Сліпих. Репрез. до місц. КУК — О. Гаврилюк і Т. Гавришків.

За дворічну каденцію Відділ здобув понад 5 тисяч долярів, з яких більшу суму розділено: 1300 дол. на оборону людських прав, 1000 дол. на випуск фільму про українців у 2-ій світовій війні, 500 дол. на оборону І. Демянюка, 450 дол. на табльо всіх голов Відділу, від початку його існування та Управу Відділу по 200 дол. і по 100 дол. на різні харитативні й культурно освітні цілі.

В травні відбулося прийняття для уступаючої управи. С. Геврик приготовила розвагову програму, присвячуючи кожній членці управи вірш і нагороду за її працю під час каденції. Всі жартівливі нагороди заслуженим членкам роздавала довголітня голова крайової управи та членка Фундації ім. Т. Шевченка, пані В. Бучинська.

Голову нової управи і її двох заступниць, посаджено на почесні місця та відспіванням "Де згода в родині" закінчено діяльність Відділу Комітету Українок Канади у Вінніпезі.

Галина Онуфрійчук,
прес. референтка

БЛ. ПАМ. ІВАН ГРИГОР

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Не раз діти і внуки з'їхалися на ювілеї своїх батьків, 25-ліття, 50-ліття, і 65-ліття подружжя та сходилися на уродини чи ім'янини, яка це була радість, а який милий спомин цих родинних забав.

24-го грудня 1987 р. також з'їхалася родина та цим разом не на забаву, а щоб попращати свого тата, дідуся і прадіда на вічний спочинок.

Бл. п. Іван був знайомий українцям в цілому Саскачеван і Едмонтоні. Це був активний член Української Православної Церкви і своїх організацій, як також член Колеґії св. Андрея і член Інституту Петра Могили. Не даром домовина була накрита лентами з різних імпрез, де пок. Іван брав участь, а їх нарахувалося понад 300. Пок. Іван залишив добру пам'ятку про свій родовід, бо написав родинну історію під назвою "Дідові діти" починаючи від 1897 року — перших українських поселенців в Канаді.

Іван Григор народився в домі перших канадських поселенців Онуфрія і Катерини Григор 1901 р., що приїхали з України зі села Горошева 1897 року. Родина поселилася в Стюартбурн (Толстой), Манітоба, а опісля переїхали до Шіго, Саск. Туту Іван одружився 1921 р. з Марією Мельничук, з роду Івана і Домни, які також були одні із перших поселенців з Буковини.

Іван і Марія фармерували в цій околиці, але не задовольнялися мізерним життям на кам'янистій і горбковатій землі. І коли прочитали про вільні "гомстеди" в Нипавин, Саск. то рішили туди перебратися 1932 р. залишаючи родинне гніздо і українське життя.

Бл. п. Іван був перший організатор українського життя в Нипавин. Будівничий 2-ох церков, Катедр на околиці і в місті Нипавин та 2-ох Народніх домів.

В цих Народніх домах нераз самий виступав з промовами, брав участь в драмі та в монологах. Також був головою та секретарем. Перше Богослуження відбулося в домі Григорів. Понад все любив сходини, співи, музику, гостину і також інтересувався політикою. Був добрим консерватом за часів Діфенбейкера і не одну промову виголосив в його чест.

Коли продали фарми, покійний Іван з дружиною перебралися до міста Нипавин. Тут відкрили "бизнес" ґросетерії, а пізніше продавали одежу.

Коли старість почала підкрадатися вони все продали і перебралися до Едмонтону і зажили у відпочинковому домі "Дніпро".

Панахиду і похоронні служби служили отці — М. Равлюк, настоятель Катедри св. Івана і Гудима з Велінґдон, Альберта.

Під час похоронного обіду говорили обидва священики, підкреслюючи вартість такого члена в Українському суспільстві. Говорив п. К. Теличко, який сказав, що хоч коротко знав пок. Івана, то багато вечорів могли собі провести та поговорити на різні теми бо п. Іван був очитаний чоловік, свідомий українець.

З околиці Нипавин говорив п. Мих. Дмитерко. Він сказав про заслуги та всю працю, яку залишив по собі бл. п. Іван в тих околицях. Він сказав: "Це помер останній піонер тих околиць, бо його приятелі всі вже відійшли у вічність".

Добродійка Бойчук говорила в імені дому "Дніпро", зложила щире співчуття від жителів того дому.

Від внуків говорив і згадав свого діда Євген Звоздецький, всі внуки втирали сльози, бо кожне пригадало свої спомини про нього. Євген сказав: "Наш дідо лишив для нас багато добрих прикладів до наслідування. Він хоч далеко жив від нас, то все приїжджав на наші "ґрадуації" чи то з вищої школи чи з університету. Приїжджав на всі весілля, приїжджав на наші виступи на імпрезах, втішався нашими здобутками і давав заохоту до дальшої праці а все підкреслював "не забувайте, що ви українці". Дідо був сильний провідник, те що він научав ми бачимо у своїх родичів, а рівнож це відбилося на нас внуків, а тепер це буде дороговказом і для правнуків".

Син Петро з Нипавин, зложив щиру подяку отцям — Равлюкові та Гудимі за обслугу, за щирі їх молитви і за співчуття родині, а особливо — матері. Дякував церковному хорові та дириґентці Лесі Чумер за благородний спів та їх жертвенний час для родини. Щиро дякував Союзові Українок, що старанно приготовили велику перекуску на панахиду і обід в день похорону, та всім що в який-будь спосіб причинилися до зменшення смутку в цей тяжкий час.

В глибокому смутку залишив покійний Іван дружину Марію, трьох синів, бо четвертий Мирослав попередив його смертю в серпні 1987 р. Сина Петра і дружину Марію та їх четверо дітей (внуків), сина Тараса і дружину Телму з Торонта та їх чотири донечки (внуки), сина Василя і дружину Шерон та їхні троє дітей (внуки), невістку Анну Григор з Вінніпеґу по покійному синові Мирославові та їх донечку (внуку), чотири доньки — Анна і Ілія Звоздецькі та їх четверо дітей (внуків), Василина Ґулуцан відома по зятеві д-рові Митрові та їх троє дітей (внуків), Павліна і Олекса Лисак та їх троє дітей (внуків), (внуків) та 19 правнуків. Рівнож багато родини в Америці, де жили два брати пок. Івана. Залишив у глибокому смутку родину на Україні, а саме племінника (як власного сина) Грицька Григоріва в селі Горошеві, його дружину Оленку і двох їх синочків Івася і Тараса з котрими пок. Іван мав стрічу на Україні в Чернівцях та в селі Горошеві 1976 року.

Родина і учасники похорону жертвували на різні цілі в пам'ять пок. Івана Григора.

На "Промінь" зложила Марія Григор — $50.00.

Всім жертводавцям щира подяка за те, що зложили свої пожертви в пам'ять покійного Івана Григора, а бл. п. Іванові Царство Небесне і Вічная пам'ять!

Учасниця похорону

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладемо китицю весняних польових квітів у шості роковини упокоєння дорогої незабутньої дружини **Марії Мандзюк-Сеніцької,** люблячої нашої мами, яка відійшла від нас у вічність 9 липня 1982 р., складаємо у її світлу пам'ять $100.00 на фонд журала "Промінь".

Муж Володимир Сеніцький,
дочки — Соня і Дарія з родинами

———————

У світлу пам'ять спочилої **Анни Скоробочач,** яка упокоїлась в Саскатуні в м. січні 1988 р. та світлої пам'яти мого брата, священика **о. Василя Олійника** — упокоївся в м. березні 1982 р. в її пам'ять засилаю $15.00 на "Промінь". Вічна їм пам'ять.

Софія Пилипів, Винярд, Саск.

———————

У світлу пам'ять мого мужа **Григорія Шнурко,** замість квітів на його могилу, дарую $15.00 на пресовий фонд журнала "Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Ольга Шнурко з родиною
Пентенґ, Онт.

———————

Складаємо нев'янучі вінки у пам'ять наших рідних — бл. п. **Івана Ґабриша** з Гефорду, Саск. — упокоївся 14 лютого 1963 р., дорогої **Мами Юлії Ґабриш,** відійшла у вічність 19 квітня 1970 р. і нашого **тата, Василя Дем'янюка,** який упокоївся 2-го лютого 1977 р. у Ню Вестміністер, Б.К., замість квітів складаю дар $25.00 на журнал "Промінь".

Покійним Вічна пам'ять.

Михайліна і Роман Дем'янюк,
Кемрось, Альберта,

———————

Членки відділу ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. складають нев'янучий вінок на могилу пок. **Йосифа Козиру** — який упокоївся 10-го лютого 1988 р. У його світлу пам'ять засилаємо $15.00 на журнал "Промінь".

Вічна йому пам'ять.

Голова — Оля Андрушко,
секр. Рузя Галик.

В ПОШАНУ МАТЕРЯМ

З нагоди свята — День Матері — в пам'ять незабутніх і дорогих наших Матерів, бл. п. Марії Зюбрак, яка упокоїлася 10-го грудня 1957 р. в Овкбурн, Ман. і бл. п. Евдокії Кондра, яка упокоїлася 9-го листопада 1941 р. в Мазепа, Саск. Засилаємо на "Промінь" $50.00.

Вислов'юємо глибоку пошану нашим Матерям піонеркам за їхню невтомну працю серед піонерських труднощів, щоб дати своїм дітям можливість на кращу будучність в новому краю — Канаді.

Розалія і Петро Кондра.
Вінніпеґ, Ман.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих сестер, які відійшли від нас на вічний спочинок, бл. п. **Марія Солован** упокоїлась 9 вересня 1977 р., бл. п. **Параскева Довганюк,** відійшла 9 вересня 1988 р. їх пам'ять складаю 25.00 на журнал "Промінь". Спіть, дорогі сестри спокійним сном. Вічна їм пам'ять.

Сестра Софія Гриник, Едмонтон.

———————

Кладемо Китицю квітів на свіжу могилу бл. п. **Наталі Скоцеляс,** яка упокоїлась 26 березня 1988 р. на 77-тім році свого життя, залишивши незаступиме місце в серця нашої родини, у її незабутню пам'ять засилаємо $25.00 на "Промінь". Хай канадське земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

Сестра Марія Друль і дочка
Марії Ґеня Матієшин, Овкбир, Ман.

———————

У світлу і незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Панчука** і моїх дорогих батьків — **Анни і Михайла Погорецьких,** засилаю в їхню пам'ять $20.00 на фонд журналу "Промінь".

Доротея Панчук, Вернон, Б.К.

———————

У дев'яту річницю упокоєння дорогого мужа **Івана Саранчука,** який відійшов у вічність 9-го травня 1979 р., кладу китицю квітів. В його світлу пам'ять жертвую $20.00 на пресовий Фонд "Променя".

Дружина Марія Саранчук,
Норт Батлфорт, Саск.

———————

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади кладе китицю квітів на свіжу могилу **Андрія Павлика,** видатного українського громадянина, провідника, президента Видавничої Спілки Тризуб, члена багатьох українських організацій, відданого члена Союзу Українців Самостійників, піонера українського-культурного життя в Канаді і в його світлу пам'ять складає $25.00 на "Промінь".

Дружині Ангелині Павлик, синові, дочкам і внукам складаємо щире співчуття.

Павліна Іґнаш, голова — Добр. Галина Слюзар, секретарка

У світлу і незабутню пам'ять дорогої сестри **Олі Корпус** з Реджайни — упокоїлась 3 травня 1983 р., складаємо в її пам'ять нев'янучий вінок і засилаємо $25.00 на журнал "Промінь". Пам'ять про неї хай завжди буде світлою.

Сестра Кароля і Николай Завадюк
Саскатун, Саск.

———————

У світлу і незабутню пам'ять дорогої сестри **Софії Гаврилюк** — упокоїлась 2 травня 1987 р., складаю нев'янучий вінок і засилаю $20.00, на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять!

Сестра Меланія Пігач, Саскатун.

———————

Поправка: Серед пок. членок відділу ім. О. Кобилянської, поміщено в числі 4, на стор. 28 має бути: бл. п. **Христина Грицюк** (замість Христина Гринюк).

———————

Відділ Союзу Українок при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні висилає пожертву в сумі $10.00 у пам'ять членки, **Анастасії Гавриляк** з Едмонтону — упокоїлась 14 квітня 1988. Вічна їй пам'ять.

А. Сенів, голова
Л. Івасюк, секретарка.

———————

Згадуємо треті болючі роковини упокоєння нашого дорогого і любого внука, **Ґерія Старчука,** що відійшов на вічний спочинок у нещасливому автомобілевому випадку на 18-му році свого життя. Молимо Бога, щоб прийняв його невинну душу, де всі праведники спочивають.

Замість живих троянд на його могилу засилаєм $25.00 на "Промінь".

Баба Євгенія і дідо Іван Лехкодух,
Васетна, Альберта.

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих незабутніх братів, бл. п. **Петра, Павла** і **Миколу** та шваґра **Василя Шикору.** У їх незабутню пам'ять складаю дар — $20.00 на журнал "Промінь".

Євгенія Лехкодух, Васетна, Алта.

———————

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої бл. п. **Кароліни Возняк,** яка упокоїлась 4 грудня 1987 р. у Саскатуні, в її світлу пам'ять складаємо дар на "Промінь" $20.00. Вічна їй пам'ять.

Євгенія Лехкодух, Васетна,
Мана С. Кващук, Радвей, Алта.

———————

У третю річницю нашого дорогого невіджалуваного сина, брата і племінника **Ґері Старчука** — відійшов у вічність 18 травня на 18-ім році свого життя, замість квітів складаємо $20.00 на журнал "Промінь".

Мама Леся і батько Дмитро Старчуки,
брати Браєн і Лорен, Васетна, Алта,
дядько Мирослав Лехкодух з родиною,
Едмонтон, Алта.

———————

Кладем нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого дорогого мужа, тата, дідуся, прадіда, бл. п. **Івана Короля, який упокоївся 23 грудня 1987 р., у його пам'ять складаємо** $50.00 на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Анна Король,
діти, внуки, правнуки
Принц Албert, Саск.

———————

Відділ Союзу Українок Доньки України в Реджайні, Саск. Замість квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. **Анни Лузецької,** яка упокоїлась 22 червня 1987 р. в її пам'ять складаємо $10.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Наталка Острижнюк, голова
Оля Патрилюк, референтка

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів, бл. п. **Анастасії Самець** — упокоїлась 4 червня 1982 р. і **Павла Самця** — упокоївся 11 листопада 1983 р. та брата **Івана** — упокоївся 11 травня 1985 р. в їх незабутню пам'ять кладу нев'янучий вінок і дарую $100.00 на журнал "Промінь". Вічна їм пам'ять.

Дочка Анна Геттен,
Вінніпеґ, Ман.

———————

Замість квітів на свіжу могилу моєї хресної матері **Анни Слижук,** яка упокоїлась у Віініпезі 1-го квітня 1988 р. засилаю $50.00 на журнал "Промінь". Родині покійної складаю сердечні співчуття. Вічна їй пам'ять.

Юрій Самець,
Давфин, Ман.

Для наших господинь

УЛЯНА КРИВОРУЧКО

ЩАВЛЕВИЙ БОРЩ

6 горнят волової юшки
1 горнятко городини — цибуля, морква, селера, дрібно покраяні
½ горнятка маленької картоплі, дрібно покраяної
2 горнят посіченого щавлю — або більше
½ горнятка помідорового соку
1 ложечка муки
½ горнятка квасної сметани
1 ложка свіжого кропу, посіченого,
сіль і перець до смаку.
3 яєць зварені натвердо

Дати до волової юшки посічену городину разом з картоплею і зварити городину на м'яко.

Додати щавель і варити п'ять хвилин. Розправити муку в сметані, дати до борщу і ще раз заварити. Посолити і поперчити до смаку.

Додати свіжий кріп. Подавати на стіл в глибоких тарілках, у які покласти половину яйця, розкраяного на четверо, жовтками вгору.

УВАГА — Щавлевий борщ теж підправляють сирими жовтками. До вище поданого припису дати 2 жовтки. Розмішати жовтки додати трохи борщу і влити до гарячого борщу. По доданні жовтків борщ не повинен більше кипіти. Борщ можна подавати гарячим або холодним.

САЛАТА З ПОМАРАНЧ

3 чайні ложечки густого молока (cream)
1 столову ложку соку цитрини
сіль і перець до смаку
1 головку салати
1 або 2 помаранчі
125 грм. чорного і білого винограду
1 банана
1 на твердо зварене яйце

На дно глибокої посуди до салати дати сметани (cream) соку цитрини, сіль і добре вимішати.

Покраяти салату, обібрати помаранча і банану покраяти і дати наверх виноград. Перемішати і прикрасити вареним яйцем. Буде на 4 особи.

REFRIGERATOR CHEESECAKE

CRUST

2 cups crushed graham crackers
4 tablespoons sugar
½ cup (125ml) melted butter
1 teaspoon cinnamon

FILLING

1 cup sugar
⅛ teaspoon salt
3 eggs, separated
½ cup (125ml) lemon juice
4 tablespoons cornstarch
1 lb (500g) cottage cheese
grated rind of one lemon
½ teaspoon vanilla essence.

1. Mix together crushed graham crackers, sugar, melted butter and cinnamon. Press on the bottom and sides of a 10-inch (25cm) spring form pan.
2. Combine the sugar, salt and egg yolks and beat until light.
3. Mix together the lemon juice and cornstarch. Add to the egg mixture.
4. Add the cheese and cook in the top of a double boiler over simmering water until thick, stirring constantly. Remove from heat and cool.
5. Add the lemon rind and vanilla essence and mix well.
6. Beat the egg whites until stiff and gently fold into the mixture.
7. Pour into the crust and place in the refrigerator until firm.

ПЕЧЕНА РИБА (DEVILLED FILLETS)

Нагріти піч на 400йF. Вимастити олієм квадратову посуду і покласти рибу 6—7 частин на дно. Окремо замішати:

¼ гронятка квасної сметани
¼ горнятка майонези (mayonnaise)
1 столову ложку посіченої цибулі
1 столову ложку муштарди, сіль до смаку.

Добре вимішати і поляти верх риби. Пекти 15—20 хвилин. Подаваючи на стіль, прикрасити покраяною цитриною і цибулею.

Canadian Youth. Free pointers for your future.

Дві книжки — "Hot 100" і "Job Futures Handbook" можна тепер дістати безплатно й вони допоможуть Вам зробити деякі важні для Вас рішення. Ці книжки є так опрацьовані, щоби вдоволити деякі Ваші потреби й дати Вам потрібні інформації в плянуванні Вашої будучини.

Книжка "Hot 100" охоплює подробиці сотки канадських урядових програм і послуг для молодих людей, включно з працею, вишколенням, нагодами до науки, подорожуванням і справами культури, як також відносно здоров'я, фізичної справности й допомогових послуг.

Книжка "Job Futures Handbook" є захоплюючою лектурою, яка розглядає майбутній потенціял понад 200 зайнять аж до 1995 року!

Як міністер, що відповідає за молодь, я вірю, що ці дві книжки стануть Вам у пригоді. Прошу писати на мою адресу, щоби одержати безплатно копії цих книжок або вишліть купон:

Please send me

HOT 100

☐ (bilingual)

JOB FUTURES HANDBOOK

☐ English ☐ French

Name

Street

City

Prov. Postal Code

Mail to: Jean J. Charest
Minister of State for Youth
Hot-100/Job Futures
140 Promenade du Portage
Ottawa-Hull K1A 0J9

Government of Canada
Minister of State for Youth
Jean J. Charest

Gouvernement du Canada
Ministre d'État à la Jeunesse
Jean J. Charest

Canada

P AS OCT 88
HAWRYSH MRS K
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

(По знижених цінах)

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1926—1966 Н. Когуська (FORTY YEARS IN RETROSPECT UWAC) BIINGUAL 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська
A HELF—CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN HOLOCAUST OF 1933, Wasyl Hryshko (English only) 6.00
UKRAINIAN CANADIAN — SUK (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
ЗА НАМИ СЕСТРИ, Анна Звоздецька 1.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00
LESYA UKRAINKA — LIFE AND WORK, KUK (English only) 3.00

ГРАМИ

ГРАМА НА СВЯТО Л. УКРАЇНКИ О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, С.У.К. 0.50
ГРАМА НА СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА 2.00
ИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ САДОЧКІВ, С. Маґус 1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, Союз Українок Канади 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ПІДРУЧНИК ДЛЯ НАДЗІРНОЇ РАДИ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, С.У.К. 10.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК, Прот. С. П. Симчич 3.50
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
ОЙ ЩО ТО ЗА ШУМ, Л. Гулуцан 9.00
СНІГОВА ПІСНЯ, Л. Гулуцан 9.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG) 35.00
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBONS WITH UWAC BRANCH NAME 25.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVEITTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (Englisg only) 20.00

Please add 15% for Provincial Sales Tax and Postage and Handling Charges.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1